SEVGİLİ OKUYUCULAR

Şira Yayınları olarak, bilinen ve tekrar edilenlerin ötesinde bir şeyler söylemeye devam ediyoruz...

YILDIRAY YILMAZ

ve köleler efendiler

HAMZA YARDIMCIOĞLU

KÖLELER VE EFENDİLER

HAMZA YARDIMCIOĞLU

ŞİRA YAYINLARI
REKLAM VE PRODÜKSİYON HİZ. TİCARET - YILDIRAY YILMAZ
Ertem Sokak Nil Apt. No:2 D:3 Gayrettepe-İstanbul
Tel: 0 (212) 288 99 77 Faks: 0 (212) 274 56 13

http:www.sirayayinlari.com
e-mail: bilgi@sirayayinlari.com
POSTA ÇEK NO: **5870547**

ISBN: 978-605-4182-
Yayıncı Sertifikası No: 12858

GENEL YAYIN YÖNETMENİ: Yıldıray Yılmaz
KAPAK TASARIM: Yıldıray Yılmaz
DİZGİ: Şira Yayınları
BASKI CİLT:

1. BASKI: MAYIS 2017

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ:

HÜRRİYET

Nice nice defalar, şehrin kapılarında ve ocaklarınızın başında sizi, hürriyetinize tapmak üzere yere kapanmış gördüm.

Ve siz bu halinizle bir ceberut karşısında köleliğini sergileyen, kendilerini kesip biçtiği halde onu öven köleler gibiydiniz.

İçinizde en çok hür yaşayanların hürriyetlerini bir boyunduruk ve bir kelepçe gibi takındıklarını mabedin korusunda ve kalenin gölgesinde gördüm.

Ve yüreğim kanadı. Siz ancak o zaman hür olursunuz ki hürriyeti aramak arzusu dahi sizin için bir kayıt sayılır ve siz hürriyetten bir gerçekleşecek hedef diye bahsetmez olursunuz.

Ne zaman günleriniz gailesiz ve geceleriniz ihtiyaçsız ve ıstırapsız geçmeye başlarsa o zaman hürriyete kavuşmuş olursunuz.

Daha doğrusu gaileler, ihtiyaçlar ve ıstıraplar hayatınızı kuşattığı halde, çıplaklık ve bağımsızlık içinde onlara üstün geldiğiniz zaman hür sayılırsınız.

Fakat idrakinizin fecrinde, erişeceğiniz öğle vaktine vurulan zincirleri kırmadıkça, gecelere ve gündüzlere üstün gelmenize imkân mı var?

Doğrusu şudur ki, sizin hürriyet dediğiniz şey, halkalarının en kuvvetlisidir.

Sizin hür olmanız için benliğinizden bir takım parçalar atmanız gerektir.

Bu parçalar, adaleti gerçekleştiremeyen bir kanunsa, onu ortadan kaldırmanız gerekir. Çünkü o kanunu sizin alnınıza kendi eliniz yazmıştır.

Fakat, kanun kitaplarını yakmakla, yahut bütün denizin suyu ile yargıçlarınınız alınlarını yıkamakla onları ortadan kaldırmış olmazsınız.

Şayet o parçalar, tahtından atmak istediğiniz bir zalimse, onun ilk önce içinizde kurulmuş olan tahtını yıkmaya bakınız.

Çünkü, bir zalimin hür ve mağrur insanlara hâkim olabilmesi için, onların hürriyetinin temelinde bir zulüm ve gururlarının kaynağın da bir leke bulunması gerekir.

Şayet o parçalar, kurtulmak istediğiniz bir dertse, biliniz ki, o derdi kendi elinizle başınıza sarmışsınızdır ve onu hiçbir kimse size yüklememiştir.

Yahut o parçalar, kovalamak istediğiniz bir korkuysa, o korkunun yeri korkulanın eli değil, sizin kalbinizdir.

Şüphe yok ki her şey, varlığınızın içinde yarı yarıya kucaklaşarak hareket ediyor, sevilen ve kaçınılan her şey!...

Bütün bunlar ışıklar ve gölgeler gibi çifter çifter içinizde ötüp dolaşıyor.

Gölgeler soluklaşmaya ve kaybolmaya başlayınca, geride kalan ışıklar başka bir ışığın gölgesi oluyor.

Onun için, hürriyetiniz zincirlerini kaybettiği zaman, bizzat kendisi daha büyük bir hürriyetin zinciri oluyor.

HALİL CİBRAN

GİRİŞ

Dünyada neden savaşların oluğunu ve bu gezegenin, güzelliklerin yanında kötülüklerle de dolu bir sahne olduğunu herkes düşünmüştür; sebebini sorgulamıştır. Aslında cevap basittir. İnsan, gücü ele geçirip hükmetmek ister. Çünkü böylece daha fazlasına sahip olacaktır.

Halbuki hiçbir kişinin, diğer bir kişiye hükmetmeye hakkı yoktur.

Bu durumda hükmedilen kişi köledir. Köleliğin temel tanımı budur. Bu durumda, hükmeden kişi veya kişilere de "efendi" denir.

Gücü elinde bulunduranlar, güçsüz olanlara haksızlık eder. Tarih, bunu defalarca kez kanıtlamıştır. Devletler milletlere, şirketler çalışanlara, güçlüler güçsüzlere…

Fakat bir kişi veya topluluk, diğer bir kişi veya topluluğun insafına bırakılamaz. İnsanın insana tahakkümü adil değildir.

İşte bu gerçek, 1789'daki Fransız ihtilalini besleyen ana motivasyondu. Fransa'daki monarşinin yıkılmasından sonra, sıra diğer krallara gelmişti. Bu süreç birinci dünya savaşına kadar devam etti. Dönemin krallıkları birer birer yıkıldı.

Peki onların yerlerine ne geldi? "Demokrasi" adıyla maskelenen yeni bir krallık sistemi… Bu sefer tek fark; toplumlar, köleliğinden kurtulmak için bir asır mücadele ettikleri krallarını, artık kendi elleriyle seçiyorlardı. Ve böylece kendilerini özgür sanmaya başladılar. Ama tam tersine kölelik daha kronik bir hale gelmişti. Çünkü artık köle olduklarının bile farkında değillerdi.

* * *

Devlet, topluma hizmet etmekle görevli bir kurumlar şebekesidir. İdeal bir düzende, bu kurumların idarecileri, sadece o kurumların idarecileridir; halkın idarecisi değillerdir. Görevleri halka hizmet etmektir; hükmetmek asla olmamalıdır. Aksi takdirde, rejimlerin adına ne derseniz deyin, başlarındaki kişi, sonuç itibariyle kraldır. Yani efendiler hiyerarşisindeki "büyük efendi". Vatandaşlar ise köle…

TANRI KRAL

TANRI KRAL

Girişte dikkat çekilen, kimsenin kimseye hükmetme ve hayatını yönlendirme hakkının olmayışı, yani "kral" kavramının reddedilişi, koskoca insanlık tarihi boyunca sadece 18. Yüzyılda mı düşünülmüştü? Daha öncesinde hiç kimsenin aklına bu gerçek gelmemiş miydi? Yüzlerce benzerinin olması gerekirken, neden tarih kitapları bu tür bir düşünsel hareketten bahsetmiyordu?

Yıllarca ilahi metinleri ve dinler tarihini araştırmış bir yazar olarak, çok geç de olsa, sonunda maskelenmiş sarsıcı bir gerçeği fark ettim;

Peygamberler diye tanıdığımız kişilerin, -onlara inanırsınız veya inanmazsınız ama- hepsi aynı şeyi söylemişti. Ve bu bilgi, geriye bıraktıkları kitaplarla bugüne kadar ulaştı. Onlar **"Tanrı'dan başka kimse kral olamaz"** diyordu.

Tanrı'nın kral olması fikrine Yahudi ve Hıristiyanlar bir nebze aşina olsa da Müslümanlar bunu duyunca genelde şaşırır. Ama halbuki Allah'ın 99 sıfatından biri "El Melik" yani kraldır.[1] Tıpkı bir devlet başkanı gibi… Bu ifade daha garip gelebilir ama Kur'an'da Allah "Malik'ül Mülk" yani "Devletin Sahibi" şeklinde anılır.[2] Mülk ve Melik kelimeleri aynı kökten gelir. Mülk devlet demektir, Melik ise devletin sahibi olan kraldır. Bütün ilahi metinlere göre köleler yani kullar, sadece Tanrı'ya aittir ve ondan başka herhangi bir kimseye köle olmaları şiddetle yasaklanmıştır. Bu, insanların özgürleşmesi anlamına gelir.

Eski Ahit'te de Tanrı'nın krallığına birçok atıf vardır. Onlardan biri şöyledir:

> "Ve o kralların günlerinde, göklerin Rabbi sonsuza dek sürecek bir krallık kuracak ve onun hâkimiyeti başka bir kavme bırakılmayacak; ancak bu krallıkların hepsini o yıkıp bitirecek ve kendisi ebediyen duracak."[3]

Yeni Ahit'te ise: "Tanrı'nın krallığı, bir kralın kölelerle hesaplaşması ile mukayese edilir"[4] gibi ifadelerle çoğu kez anılır. Özellikle kölelerin, krallarından veya efendilerinden özgürleştirilmesiyle ilişkilendirilir.

---

[1] Ta-Ha 114., Haşr 23., Nas 2. Ve Kamer 55. ayetlerde, Allah "melik" yani "kral" sıfatıyla anılır.

[2] Al-i İmran 26.

[3] Eski Ahit, Daniel 2:44

[4] Matta 18:23

Kur'an'da ise defalarca kez Allah'ın hükümde ortağı olmadığı söylenerek, bunun aksini uygulamanın "şirk" olacağından bahsedilir. Örneğin:

"Kimse hükümde onun ortağı değildir."[5] ifadesi, çeşitli şekillerde defalarca kez vurgulanır. İbranilerin kralı olan Süleyman peygamberin bir duası okunurken bile, Hz. Süleyman'ın krallık yapmak zorunda kaldığı için Allah'tan af dilemesi ve kendisinden sonra başka hiç kimseye bir hükümdarlık vermemesi için Allah'a yalvardığı aktarılır.[6] Hz. Süleyman'ın, babası Hz.

---

[5] Kehf 26

[6] Sad 35

Davut'un ve onlardan önce de kral Talut'un neden ve nasıl kral oldukları ise Eski Ahit'te detaylarıyla anlatılmıştır. Buna göre İbraniler, Samuel peygambere yalvarmış ve ondan, Tanrı'nın kendilerine bir kral vermesi için dua etmesini istemişlerdir. Bunun üzerine, istedikleri gerçekleşmiş fakat Tanrı tarafından terkedilmişlerdir.

Beşeri kralın ve hiyerarşik sırada daha altta olan diğer efendilerin insanları köleleştirme yetkisi, bütün ilahi metinlerce hükümsüz kılınmıştır.

O yüzden bütün peygamberler, ilk olarak kendi memleketlerindeki diktatörlere mesajlarını tebliğ etmişlerdir. Onlar, hükmeden krallar yerine, hizmet eden kurumları alternatif getiriyorlardı. Bu öyle güçlü bir mesajdı ki, kölelerin, onları izlemesi kaçınılmazdı. Krallar ve onlardan beslenen diğer köle sahipleri bunu görebiliyordu. Bu yüzden peygamberlerin birçoğuna suikastler düzenlendi. Bazıları öldürüldü. Buna rağmen, özgürlüklerini kazanmak için onları izleyen köleler sayesinde, bu olaylar tarihsel kayıtlarla günümüze kadar ulaştı.

KÖLELER

12345 67890

KÖLELER

Şeybe adında küçük bir çocuğun, bize tarihi kaynaklarla ulaşan hikâyesi, asırlardır maskelenen büyük bir gerçeği, daha net görmemizi sağlayacaktır.

Şeybe, Arabistan'ın Yesrib şehrinde yaşayan, sekiz yaşında yetim bir çocuktu. Mekke'de yaşayan zengin amcası Muttalib, onu kendi himayesine almaya karar vererek yaşadığı şehre getirdi. İnsanlar, Muttalib'e Mekke sokaklarında elinden tutup beraber yürüdüğü bu çocuğun kim olduğunu sordu. Rivayete göre "çocuğa nazar değmesinden korktuğu için" yeğeni olduğunu söylemek yerine, "bu kölemdir" dedi. Yani Arapça ifadesiyle "heze **abd**i". Bu yüzden çocuğun adı o günden sonra "**Abd**ulmuttalib" yani "Muttalib'in kölesi" olarak kaldı. Bugün bile biz onu Hz. Muhammed'in dedesi "Abdulmuttalib" olarak tanıyoruz.

"**Abd**" Arapçada "köle" demektir. "Heze **abd**i (bu kölemdir)" ifadesi "ene **rab**bihi" (ben onun **efendi**siyim) ile aynı anlama gelir. **Rab** kelimesinin anlamı "**efendi**"dir.

Şeybe, aradan geçen yıllarla birlikte büyüdü ve 11 oğlu oldu. Oğullarından üçünü, o dönemki Mekke'nin üç büyük tanrısına, yani Lat, Menat ve Uzza'ya adadı.

Birine **Abd**uluzza (Uzza'nın kölesi) ismini verdi. Biz bugün onu "Ebu Leheb" lakabıyla tanıyoruz.

Diğerine **Abd**ulmenat (Menat'ın kölesi) ismini verdi. Biz bugün onu "Ebu Talib" lakabıyla tanıyoruz.

Bir diğerine de **Abd**ullat (Lat'ın kölesi) ismini verdi.

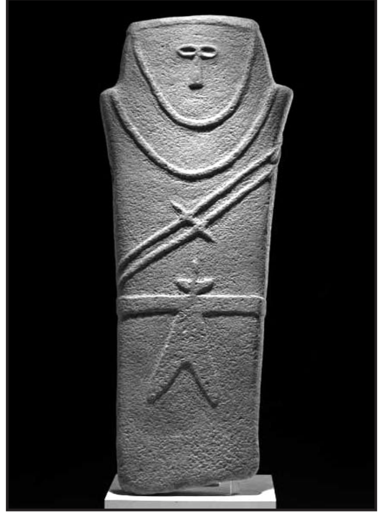
Ancak Hz. Muhammed peygamber olduktan sonra, başında "**abd**" ifadesi olan isimler, sadece Allah'ın isim veya sıfatları olarak seçilmeye başlandı. **Abd**ullah (Allah'ın kölesi), **Abd**urrahman (Rahman'ın kölesi), **Abd**urrahim (Rahim'in kölesi), **Abd**ülmelik (Melik'in kölesi) vs.

Abd (köle) kelimesinin fiil hali **ibadet**tir (kölelik etmek).

İbadet edilen kişiye Arapça'da "**rab**"(efendi) denir.

Kur'an'da "abd" ve "rab" ilişkisi, yani "köle" ve "efendi" ilişkisi sadece Allah ve onun yarattıkları arasında sınırlandırılır; Allah'tan başkasını "rab (efendi)" edinmek, yani başkasına "ibadet (kölelik etmek)" şiddetle yasaklanmıştır.

Washington DC'de, Smithsonian Müzesi bünyesindeki Arthur M. Sackler Gallery'de açılan Arabistan Yolları sergisinde sunulan İslam öncesi Arap toplumlarına ait heykelerden ve tapındıkları objelerden bazıları.
Çoktan parçalanıp yok edildikleri düşünülen putlar, Araplar tarafından itinayla muhafaza edilmiş, dahası Paris'te başlayıp Barselona, Berlin ve St. Petersburg gibi diğer büyük Avrupa şehirlerinden ve sonra Kuzey Amerika'da sergilendi.

Kur'an'ın ilk suresinde, yani Fatiha'da (açılışta) efendi ve köle ilişkisinin nasıl olacağı net bir şekilde tarif edilmiştir. Buna göre Allah "Rabbul Alemin" yani alemlerin efendisidir ve "iyyake n**abud**u" (sadece senin için köleleriz) denilerek[7], Allah'tan başka kimseye köle olunmaması gerektiği belirtilmiştir.

Bu yüzden köle sahipleri Hz. Muhammed'i öldürmek istemişler ve ona suikast yapmayı bile denemişlerdi.

Kur'an'da aktarılan bir diktatör kıssasında, diktatörün nasıl "rab" olarak tanımladığını görebiliriz. O kişi Firavun'du ve kölelerine "ene **rab**bukumul ala" (ben sizin büyük efendinizim)[8] diyordu.

Kur'an'da, Allah'ın yerine "rab" edinilenlerden "tağut" diye bahsedilir ve bu bağlamda çok çarpıcı ifadeler karşımıza çıkar:

> "…'Allah'a kölelik edin, tâğuttan kaçının' diye elçi gönderdik."[9]

---

[7] Türkçe meallerde "köle" ifadesi yerine "kul" ifadesi tercih edilmiştir ama zaten "kul" kelimesi eski Türkçede "köle" anlamına geliyordu. Tarih kitaplarından hatırlanacak ki Osmanlı zamanında halka "padişahın kulları" deniyordu. O dönemlerde "kul" kelimesine bugünkü gibi dini bir mana yüklenmemişti. Köle ve kul aynı anlamdadır.

[8] Naziat 24

[9] Nahl 36

"Sana indirilene (Kur'an'a) ve senden önce indirilene (diğer ilahi metinlere) inandıklarını iddia edenleri görmüyor musun? **Tâğutu tanımamaları kendilerine emredildiği halde, onun kendilerine hükmetmesini istiyorlar.**"[10]

"Tâğut'tan, ona kölelik etmekten kaçınan ve Allah'a yönelenler için müjde vardır…"[11]

Yeni Ahit'te Hz. İsa ile İbraniler arasında geçen ilginç bir diyalog aktarılır. Hz. İsa onlara "**gerçeği öğreneceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak**"[12] dedi. Onlar da cevap olarak **"Biz hiçbir zaman kimseye kölelik etmedik. Nasıl oluyor da sen, 'Özgür olacaksınız' diyorsun?"**[13] dediler. Yani onlar köle olduklarının bile farkında değildi. Tıpkı bizim gibi!

Yeni Ahit'teki dört "İncil"in de anlattığı temel konu, "Tanrı'nın krallığı" denilen ideal devlet meselesidir. Ama Hıristiyan ruhbanlar bunu hep öldükten sonra gidilecek cennette var olan bir krallık olarak yorumlamış ve kendi otoritelerini korumayı başarmışlardır. Ama burada öldükten sonra gidilen Cennet'ten başka, yeryüzünde de kurulacak bir cennetten net bir şekilde bahsedilmektedir.

---

[10] Nisa 60

[11] Zümer 17

[12] Yuhanna 8:32

[13] Yuhanna 8:33

Okumadığı kitaplara inanan toplumlar, ruhbanlar tarafından köleleştirilmeye mahkumdur. O kitaplar, insanları özgürleştirmeye yönelik olsa da.

Hıristiyanlar kilise kurumu tarafından köleleştirildi. En güçlü oldukları Ortaçağ'da Engizisyon idaresinin din adına insanlara ne büyük eziyetler yaptıkları malumdur. Onlardan önce de Yahudiler Sanhedrin tarafından köleleştirilmişti. Müslümanlar ise Emeviler döneminde köleleştirildi. Hz. Muhammed ölür ölmez liderlik kavgaları başlamıştı. Bu yüzden literatürde ilk fitne diye anılan Cemel ve Sıffin savaşları ve ardından da Kerbela faciası gerçekleşti. Hz. Muhammed'in ailesinden olan insanlar, ileride Emevi krallığı için tehdit oluşturmasınlar diye öldürüldü. Şii ve Sünni ayrımı böyle başladı. Bugünkü mezhep savaşlarının tarihsel tohumları böylece ekilmiş oldu. Hepsi güç içindi.

* * *

"Halife"nin kelime anlamı "sonradan gelen" veya "yerine geçen" demektir. Bir şeyin halefi varsa mutlaka selefi (öncesi) de olması gerekir. Peki siyasi anlamda kullanılan "Halife"nin ne demek olduğunu hiç düşündünüz mü? Bu ifade "Halife Resullulah"ın (Anlamı: Allah'ın elçisinin yerine geçen) kısaltılmış halidir. Uzun bir tamlama olarak kullanmak yerine, kısaca "Halife" ifadesi zaman içinde yer etmiştir. Orijinali "Halife Resulullah"tır. Yani İslam coğrafyasındaki

krallar, kendilerine “Allah’ın elçisinin yerine geçen kişi” sıfatını uygun görmüştür. Böylece onların kanunları dini birer hüküm yerine geçmiş olacaktır.

Yeryüzünde köleliğin olmadığı, dolayısıyla hükümetlerin ve hükümdarların ortadan kaktığı ve bugünkü düzene alternatif olarak insanlara hizmet ve adalet dağıtan bir devlet anlayışının getirilmesi gerektiğine dair bilgileri ilahi metinlerde görüyoruz. Üstelik söz konusu devletin, dünya üzerinde mutlaka kurulacağına dair bir iddiayı aynı metinlerde okuyoruz. Hatta bu devletin yapısal özelliklerine, işleyişine ve ekonomisine dair bilgilerin bile aktarıldığını görüyoruz.

EFENDİLER

EFENDİLER

Tarihsel kıssalar, bazen bir gerçeği ifade etmenin en basit yoludur…

Rivayete göre[14] Hz. İbrahim küçük bir çocukken annesine sorar: "Benim rabbim kim?"

Annesi "benim" diye cevap verir.

Küçük İbrahim yine sorar: "Senin rabbin kim?"

Annesi "baban" der.

"Peki babamın rabbi kim?"

"Nemrud"[15] der annesi.

İbrahim, "Nemrud'un rabbi kim?" diye sorunca, annesi korkar ve "sus!" der.

---

[14] Sâlebî-Arais s.74, Ebülferec İbn.Cevzî-Tabsıra c.1, s.1O6

[15] Nemrud, Hz. İbrahim'in dönemindeki kraldır. Hz. İbrahim'in babası ise kralın adamlarından biridir.

Sonra kadın kocasına, olanları anlatıp "gördün mü? Halkın, dinini değiştireceği söylenen çocuk, işte, senin oğlundur!" der.

Aktarılan hikayede, efendi kavramı ile efendiler hiyerarşisi gayet sade ve anlaşılır bir şekilde resmedilmiştir.

Bir kişinin, diğer herhangi bir kişi üzerinde tahakküm (hükmetme yetkisi) varsa, yetkiyi taşıyana "efendi" denir. Bir kölenin, efendisinden aldığı talimatı yerine getirmemek gibi bir olanağı yoktur.

Özgürlük, insanların meşru sınırlar içerisinde, yani başkasının özgürlük alanına dokunmadan her istediğini yapabilme hakkı değildir sadece. Aynı zamanda, istemediği hiçbir şeyi yapmama hakkı da özgürlüğün tanımı içerisindedir.

Bu bağlamda günümüzdeki herhangi bir devletin karar alıcı hükümet mensupları, vatandaşlarının efendisidir. Örneğin devlet, vatandaşlarına askerlik veya benzer bir kamu hizmeti şartı getiriyorsa ve bunu yapmak istemeyen vatandaşlar da bu hizmeti yerine getirmeye mecbur bırakılıyorsa, yukarıdaki özgürlük tanımından hareketle, bu örnekteki vatandaşların köleler olduğunu söyleyebiliriz.

Örnekleri çoğaltalım...

Devletler, harita üzerinde ülkelerinin etrafına siyasi sınırlar çizmişse ve bu sınırların ötesine geçmek isteyen insanlar önce pasaport çıkartmak zorundaysa, yani devletlerinden seyahat için izin istemek zorun-

daysa, bu da onları köle yapar. Efendiler hiyerarşisinin herhangi bir noktasında bulunan devlet yetkilisi konumundaki kişiler, uygun gördüğü vatandaşına pasaport verir, uygun görmediğine vermez. Sonra vize denilen başka bir süreç devreye girer, vs.

Komünist devletler vatandaşlarına çalışma kampında kölelik yapma (Arapça ifadesiyle ibadet) mecburiyeti getirir; kapitalist devletler bunun yerine kölelik hizmetini vergi olarak alır; feodal kabile efendileri (arazi sahibi ağalar) ise kabilenin köle mensuplarını tarlalarda çalıştırır.

Her halükarda gücü (yani hükümet yetkisini, kapitali, araziyi veya ilgili ekonomi modelinde üretimin dayanağı her ne ise) elinde bulunduranlar efendiler, onlara besin kaynağı sağlamak zorunda olanlar ise kölelerdir.

Aslında krallar hariç herkesin köle olduğunu söyleyebiliriz. Çünkü efendiler hiyerarşisinde kralın altında bulunan efendiler bile bir üstündeki kişinin kölesidir. Kölelerin, efendilerinden aldığı talimatı yerine getirmeme şansı yoktur. O durumda işsiz kalacaklardır.

Böylece açlık, evsiz kalma ve güvensiz bir yaşam gibi sorunlarla yüzleşeceklerdir. Bu üç sorun, köle üreticilerinin temel dayanaklarıdır ve sistemin devamı için sürekli diri tutulmak zorundadır. Aksi takdirde köleler itaat etmeyi reddedeceklerdir. Köleleri itaate zorlayan diğer bir faktör de suni olarak üretilmiş borçlar meselesidir ki bunlara ileride değineceğiz.

Tevrat'ta, İncil'de ve Kur'an'da, kurulacağı ifade edilen ve nasıl işleyeceği anlatılan Tanrı'ın Krallığı fikri, bilgi teknolojileri çağında büyük bir hızla yayılma potansiyeline sahiptir. Çünkü insanın doğası gereği, hiç kimse köle olmak istemez ve bütün insanlara özgürlük vadeden alternatif bir sistem fikri dikkat çekicidir. Gerçek ve çarpıcı bilginin yayılışını durdurmanın artık mümkün olmadığı ve kölelerin efendilerine ezici bir sayı üstünlüğü olduğu günümüz dünyası, bilgi çağında büyük değişimlere gebedir.

Bir kişiyi efendi yapan, diğer bir kişi veya kişiler

üzerindeki tahakküm yetkisidir. Halbuki hiç kimsenin böyle bir hakkı yoktur. Özgürlük her insanın doğuştan gelen hakkıdır. Herkes hayatını ilgilendiren konularda, başkasının hakkını gasp etmediği sürece, ne yapacağına ve ne yapmayacağına kendisi karar verme hakkına sahiptir. Diğer kişiler ona ancak tavsiye veya telkinde bulunabilir. Herhangi bir şeyi yapmaya zorlayamaz ve özgürlüğü dahilinde olan bir eylemi gerçekleştirmesine engel olamaz.

Hiç kimsenin diğer bir kişiye hükmetme yetkisinin olmadığı ve herkesin temel hak ve özgürlüklerinin tesis edildiği bir adalet düzeninin, İlahi metinlerde tarif edildiğinden bahsetmiştik. Eski ve yeni Ahit'te bu sistem **"Tanrı'nın Krallığı"** veya **"Cennet Krallığı"** diye tarif ediliyor. Kur'an ise bu sistemin hayata geçtiği dönemi **"Din Günü"** (Yevmiddin) diye tanımlıyor ve bu ifade defalarca kez ayetlerde anılıyor. Meallerde, anlaşılamadığı için çoğu zaman **"Kıyamet Günü"** diye çevrilir ama "Kıyamet Günü" kavramı Kur'an'da **"Yevmil Kıyameh"** diye geçer ve faklı bir kavramdır. "Kıyam" kelimesi "ayağa kalkma", "ayaklanma" gibi anlamlara gelir. Halbuki "Din Günü" kavramı, ayetlere bakıldığında, tamamen Tevrat ve İncil'deki "Tanrı'nın Krallığı" anlatımlarıyla aynıdır. İlerleyen bölümlerle bu konuya ilişkin referansları göreceğiz ve konuyu daha da detaylandıracağız.

Bu bağlamda, Fatiha Suresi Kur'an'ın bir özetidir. Bu süreye göre: Tek efendi (rab) Allah'tır; insanlar ondan başka kimseye kölelik etmemelidir; din gününün sahibi/kralıdır (malikidir); İnsanların amacı, Din

Günü istikametindeki yola yönlendirilmek olmalıdır; O güne ulaşılırsa herkes nimetler içinde olur; ondan uzak olanlar ise gazap ve bilgisizlik içindedir. Yani diğer bir deyişle, gerçeği bilmeyen kölelerdir.

Tanrı'dan başka rabler edinmek İslam literatüründe "şirk koşmak" demektir. "Şirk" kelimesi Arapça'da "ortak" anlamına gelir. "şirket" kelimesi de bu kökene dayanır. Veya "teşrik-i mesai" yani "ortak mesai" anlamındaki tamlama da bu kelimeden türetilmiştir. Yani "şirk"in gerçek anlamı "ortak"tır. Kur'an'da bu kelime Allah'ın hükümde "ortağı" olmadığı söylenirken geçer. Onun yerine herhangi bir kişi hükümdarlığa "ortak" olarak koyulursa, bu kişilere "tağut" dendiğini söylemiştik. Tağut çoğul bir kelimedir. Kökü, "haddi/yetkiyi aşmak" manasına gelen "tuğyan" fiilidir. Az önce değindiğimiz gibi, Tağut'a kölelik etmek ise ayetlerde defalarca kez kınanmıştır.

Bilgisizlik insanları köleliğe sürükler. Ne tezattır ki insanları köleleştirmenin en etkili yollarından biri dini kullanmak olmuştur hep. Söz konusu "din" olduğunda, insanların çoğu aklını devre dışı bırakır ve ilahi hakikatlere karşı kör olur. Statüko bunu iyi analiz ettiği için, hükümdarlıkların propagandasına malzeme edilen kavramlar hep kutsiyet atfedilen kavramlar olmuştur.

Halbuki bir kavrama, bir kişiye veya bir nesneye kutsiyet atfedilmesi onu put yapar. Ve putlar insan ile hakikat arasına duvar örer. Hakikate teslim olmak, yani gerçek ile bütünleşmek, insanın bütün aidiyetle-

rini terk etmesini gerektirir. Bu, bazen bir dogma bezen de bir ideoloji olur. Halbuki din denilen kavram bile sadece bir araçtır. Gerçeğe ulaştırması beklenen bir araç... Ama ne zaman ki araçlar, amaçlara dönüşür; işte o zaman ortaya putlar çıkar ve insan, zihninin esiri olur. Öyle ki zihin dogma ile pas tutmuş ve kendi etrafına çizilen sınırların ötesine geçmeye, yani analitik düşünmeye bile cesaret edemez. Esaretin en büyüğü zihinde olandır. İnsan, özgürlüğe kavuşmak için önce zihnindeki esaret zincirlerini kırmalıdır.

Bin yıllar boyunca, şirk kavramının tanımı, statüko tarafından "Allah'tan başka tanrılara tapmak" şeklinde anlaşılmış ve yanlış yorumlanmıştır…

Çünkü şirkin ne olduğu, kitleler tarafından anlaşıldığında, bütün kölelerin, efendilerine karşı kıyam edeceklerinin (ayağa kalkacağının) farkındaydılar!...

Tarih boyunca peygamberler, şirki ortadan kaldırmak için savaşmışlardı. Hiçbiri Tanrı'nın varlığına insanları ikna etmek için uğraşmamıştı. "Bir yaratıcı var mıdır, yok mudur?" gibi basit ve gereksiz bir tartışma içine girmemişti. Buna dair, hiçbir ilahi kitapta örnek yoktur. Bütün mesele "şirk koşmak" denilen kölelik sistemini ortadan kaldırmaya yönelikti.

İNSAN KRALLAR

İNSAN KRALLAR

Eski Ahit'in 1. Samuel kitabında ilginç bir hikaye anlatılır. Bu, Kur'an'ın Bakara Suresi'nde de dikkat çekilen bir hikayedir.

İsrailoğulları Mısır'dan çıkıp Firavun'un köleliğinden kurtulduktan sonra, nesiller boyunca bir kralları olmadan yaşadılar. Bu döneme Hakimler dönemi denir. Bir devlet yapıları vardı ama bu sistemde krallar hükmetmiyor, onun yerine adalet hizmetini hakimler veriyordu.

Peygamber Samuel bir hakimdi. O yaşlandığında oğulları adalet kurumunu işletiyorlardı. Ama yozlaşmışlar ve rüşvete bulaşmışlardı. İbraniler, Samuel'e gelip, hakimlerin rüşvet aldığını anlatmış ve hukuksuzca kararlar verdiklerinden şikayet etmişlerdi. Samuel'e, artık yaşlandığı için onları denetleyemiyor olduğunu söylediler.

Yani sistemin denetim mekanizması işlemiyordu ve böylece problemler ortaya çıkıyordu. Problemi gidermek yerine sistem değişikliği kararı aldılar ve bir kralları olsun istediler.

Onlar bu taleplerini ilk defa Samuel'e karşı dile getirmemişlerdi. Samuel'den önce de bir hakim ve bir peygamber olan Gideon'a krallık teklif etmişlerdi. Çünkü Gideon, onları düşmanlarının elinden kurtarmış bir askeri komutandı aynı zamanda.

Ona krallık teklif ettiklerinde, Gideon'un cevabı çok netti

> "Ben size kral olmam, oğlum da olmayacak. Tanrı sizin kralınız olsun."[16]

Yıllar sonra, bu sefer Samuel'in karşısındaydılar ve ondan; Tanrı'ya, bir kral vermesi için dua etmesini istediler. Samuel onların bu talebi karşısında öfke ve üzüntüye kapıldı. Yaptıkları şeyin yanlış olduğunu onlara izah etmeye çalıştı. Ama İbraniler kararlı ve ısrarcıydı. Ve Samuel dua etti. Tanrı'nın Samuel'e cevabı ise şöyle oldu:

> "Kralları olarak beni inkar ettiler."[17]

---

[16] Eski Ahit, Hakimler Bap 8:22
[17] Eski Ahit, I. Samuel Bap 9:18

Tanrı'nın Samuel'e söylediği diğer bir söz ise şöyle aktarılır:

"Kendiniz için seçmiş olacağınız kralınız yüzünden, feryat edeceksiniz fakat o gün Rab size cevap vermeyecek."[18]

Nihayetinde Tanrı, istediklerini onlara verir. Samuel Kitabı, Tanrı'nın İbranilere verdiği cevabı şu şekilde aktarır:

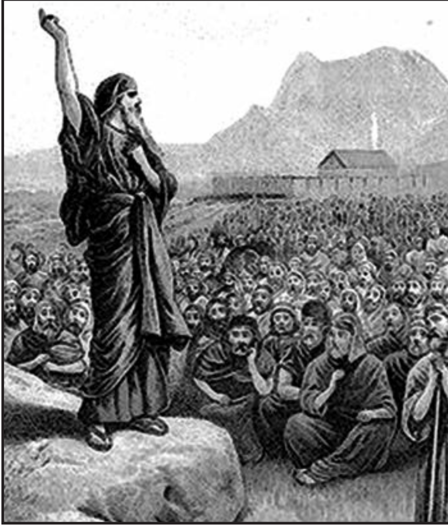
"Samuel, kavmini Mitspa'ya, Rabbe topladı ve İsrailoğullarına dedi: İsrail'in Tanrısı Rab diyor ki 'İsrail'i Mısır'dan çıkardım ve Mısırlıların elinden ve sizi sıkıştıran bütün krallıkların elinden sizi azat ettim. Fakat siz, sizi bütün bela ve sıkıntılarınızdan kurtaran Tanrınızı reddedip, ona 'bize bir kral ver' dediniz."[19]

Daha sonra Saul adında genç bir adam, Tanrı tarafından seçilir ve Samuel'e bildirilir. Ve Samuel, Saul'ü İbranilerin karşısına çıkarır. Aralarından, krallığın kendilerine verilmiş olmasını uman bir grup varlıklı adam hariç, halkın çoğunluğu Saul'ü sevinçle karşılar.

---

[18] Eski Ahit, I. Samuel Bap 9:7

[19] Eski Ahit, I. Samuel Bap 10:17, 18, 19

Samuel'in halkına seslenişinin resmedildiği bir çalışma.

Bakara Suresi'nde Saul'den bahsedilir fakat farklı bir isimle, Talut adıyla anılır. Talut, İbranice "uzun boylu" anlamına gelen bir lakaptır. Kur'an, onun nasıl kral olduğunu şöyle anlatır:

"Peygamberleri onlara, "Allah size Tâlût'u kral kıldı" dedi. Onlar, "O bizim üzerimize nasıl kral olabilir? Biz krallığa ondan daha layığız. Ona zenginlik de verilmemiştir" dediler. Peygamberleri şöyle dedi: "Şüphesiz Allah onu sizin üzerinize seçti, onun bilgisini ve cüssesini artırdı." Allah, devletini dilediğine verir. Allah lütfu geniş olandır, her şeyi bilendir."[20]

Kur'an, hikayenin devamında, onun Calut'un ordularına karşı savaşmasından bahseder. Calut'un, Samuel kitabındaki ismi Golyat'tır. Bu kişi Filist ordularının komutanıdır. Filist devleti İbranileri, köleleştirmek istemektedir. Hatta çeşitli dönemlerde onları

[20] Bakara, 247

köleleştirmiştir. Talut'un yani Saul'ün, Filist ordularına karşı yaptığı savaşta Hz. Davut peygamber de savaşmış ve Calut'u, yani Golyat'ı öldürmüştür. Savaştan sonra kralın yanında çalışmaya devam etmiştir.

Saul, krallığının ilk dönemlerinde halk tarafından çok sevilir ve desteklenir. Samuel kitabında, zaman içerisinde Kral Saul'ün nasıl bir güç zehirlenmesi yaşadığı ve ceberrut bir diktatöre dönüştüğü anlatılır.

Hz. Davut, Calut'un ordularına karşı yapılan savaştan sonra halkın gözünde bir kahramana dönüşmüştür ve aynı zamanda iyi huylu biri olduğu için halk tarafından çok sevilmektedir. Saul'ün yerine geçecek kralın Davut olduğu herkes tarafından öngörülebilmektedir. Ve Saul, Davut'u krallığı için bir tehdit

Kral Saul ve Davut Peygamber'in resmedildiği bir çalışma.

olarak görmeye başlar. Hatta onu öldürmek için birkaç kere suikast düzenler. Ama her seferinde Davut, kaçmayı başarır. Yanında bir grup firari askerle Filist topraklarına gider ve orada yaşamaya başlar.

En sonunda Saul (Talut) ölür. Herkes Davut'un kral olmasını istemektedir ama Davut İsrail topraklarına dönmez bile. Saul'un yerine oğlu İşboşet, kral olur. İşboşet'in krallığının ikinci yılında, diktatörlük altında ezilmekte olan Yahudalıların ileri gelenleri, Hz. Davut'un yanına gelir ve "bizim kralımız sen ol" derler.[21] Görülmektedir ki hala akıllanmamışlardır ve bir kral istemektedirler. Tanrı'nın, insan krallar dönemine geçişte onlara söylediği sözleri hala ciddiye almamaktadırlar. Davut'un önünde iki seçenek vardır. Ya onların teklifini reddecek ve İşboşet'in krallığı altında ezilmelerine göz yumacaktır. Ya da onların kralı olmayı kabul edecektir.

Böylece Davut, teklifi kabul eder. Hebron'a gider ve orada meshedilme töreni ile kral ilan edilir.[22]

O dönem İbranilerin devleti iki parçalı bir yapıdan oluşuyordu. Kuzey'de Yeruşelim (Kudüs) merkezli İsrail meclisi ve Güney'de Hebron merkezli Yahuda meclisi… Yahuda meclisinin Davut'un hükmüne girmesinden sonra, Yeruşelim'de hakimiyetini hala sürdürmekte olan İşboşet, Davut'a ve taraftarlarına savaş açtı. Güç için başlatılan bu savaşın kaybedeni İşboşet

---

[21] II Samuel, 2:10

[22] II Samuel, 2:3, 4

olmuştu. Çünkü onun adamları bile Davut'un safına geçmiş ve onun hakimiyeti altına girmişti.

Davut ölüm döşeğindeyken, onun oğullarından Adoniya kral olmak için heveslendi. Eski Ahit'in I. Krallar bölümünün ilk sayfasında anlatılan hikayeye göre, Adoniya, devletin yöneticilerini ve komutanları bir araya toplayıp kendini kral ilan etti. Ve onlar Adoniya'ya biat ettiler. Bu toplantıya kardeşi Süleyman'ı çağırmamıştı. Çünkü gücü garantilemek için onu öldürmeyi düşünüyordu. Fakat bütün bunlar olurken babası Davut henüz ölmemişti bile. İbraniler hala hük-

Davut kral oluyor

Kral Süleyman

medilmek istiyorlardı. Davut olanlardan haberdar olunca, hemen Hz. Süleyman'ı kral olarak meshetti ve yeni kral Süleyman oldu. Adil bir kral olarak İbranileri güttü. Çünkü onlar çobanlar tarafından güdülmek istiyorlardı.

Hz. Süleyman'ın duasından daha önce bahsetmiştik. Tanrı'nın makamında oturduğu için Tanrı'dan af dilediğini ve kendisinden sonra kimseye krallık verilmemesini istediğini aktarmıştık. Hz. Süleyman öldükten kısa bir sonra İsrail krallığı ikiye bölündü ve

İbraniler ezilen, adaletten yoksun kalmış köleler olarak bir daha iflah olmadılar.

Kur'an'da değinilen ve Eski Ahit'te detayları anlatılan İbrani krallığının başlangıç hikayesi, insanların güdülmek istemesinin ne kadar yanlış olduğuna dikkat çeker. Çünkü insanlar koyun veya sığır değildir.

Bütün savaşların temelinde güç ihtirası vardır. Tarih göstermiştir ki güç (iktidar) için insanlar kendi kardeşlerini, çocuklarını, hatta kundaktaki bebeklerini bile öldürmüşlerdir. Ve onların daha fazla güç uğruna yaptıkları savaşlarda milyonlarca masum insan katledilmiş ve türlü işkencelere maruz kalmıştır. Ve kölelik sistemi asırlarca devam etmiştir. Bütün bu problemlerin önüne geçebilecek tek mekanizma ise adalet esasına dayanan bir sosyal düzendir.

Adalet mülkün, temelidir!

TANRI'NIN KRALLIĞI

TANRI'NIN KRALLIĞI

Bir gün yeryüzünde, kralların, yani devlet başkanlarının veya hükümetlerin olmadığı; bunun yerine kamu hizmeti veren devlet kurumlarının olduğu bir sistemin kurulacağına inanıyorum.

"Tanrı'nın Krallığı" mottosuyla tarihin derinliklerine ekilmiş bu fikir, mutlaka kuvveden fiile dönüşecektir.

"İsa onlara bir benzetme daha anlattı: 'Göksel Krallık, bir adamın tarlasına ektiği hardal tohumuna benzer' dedi. 'Hardal, tohumların en küçüğü olduğu halde, gelişince bahçedeki diğer bitkilerin boyunu aşar, ağaç olur…'[23]

---

[23] Matta İncili, 13:31, 32 / Luka İncili, 13:18, 19 / Markos İncili 4:30-34

Yukarı'da alıntı yaptığımız Yeni Ahit'te; Krallık kavramı **"Göksel Krallık"**, **"Cennetin Krallığı"** (Kingdom of Heaven) veya **"Tanrı'nın Krallığı"** (Kingdom of God) şekillerinde geçer. Hıristiyanların, belki anlamını bilmedikleri halde, dualarında ve ayinlerinde sürekli kullandıkları *"Thy kingdom come!"* cümlesi, yani **"Krallığın gelsin!"** yakarışı bile tek başına Hıristiyanlık inancının, diğer inanışlar gibi yeryüzünde ideal düzenin tesisi için tasarlandığını gösterir. Hatta İncil'de Hz. İsa'nın, "öbür kentlerde de Tanrı'nın Krallığıyla ilgili Müjde'yi yaymam gerek çünkü **bunun için gönderildim**." dediği aktarılır."[24]

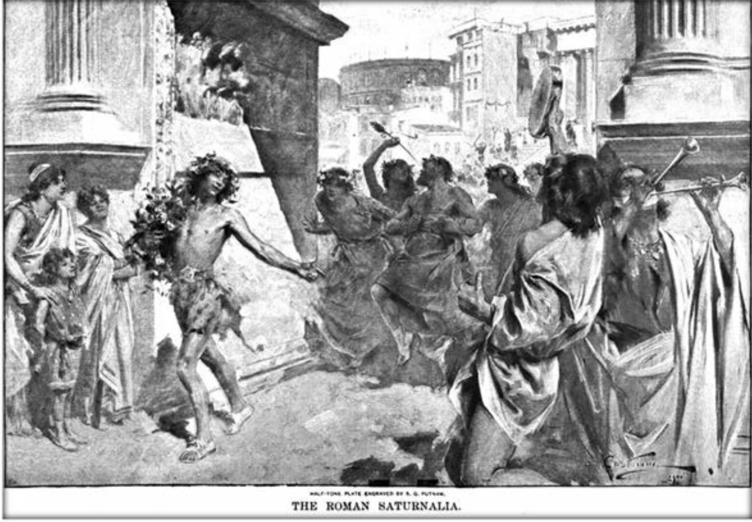
* * *

Birazdan Tanrı'nın krallığına dair çok net bilgi ve ifadelerin, ilahi metinlerde nasıl geçtiğinin şaşırtıcı örneklerini vereceğiz. Ama öncesinde, bu fikrin sadece bu metinlerde değil, Pagan kültürlere bile nasıl ekildiğine, birkaç örnekle şahit olalım…

Roma mitolojisinde Satürn, 'Altın Çağ'da hüküm sürmüş bir 'Tanrı'dır. Altın Çağ, 'Masumiyet Devleti'nin kurulduğu ve kimsenin işçilik yapmak zorunda olmadığı bir çağ olarak tarif edilir. Roma döneminde (M.Ö. I – M.S. IV), 'Tanrı' Satürn'ün doğum günü 17 Aralık olarak kabul ediliyordu ve Saturnalia Bayramı

---

[24] Luka İncili, 4:43

Saturnalia Bayramı

olarak kutlanıyordu. O gün, Roma'daki Satürn Tapınağına sunaklar sunuluyor ve köleler ile efendileri birlikte yemek yiyordu. Saturnalia bayramında, köleler çalıştırılmıyordu. Beraber yemek yerlerken bile, yemek servisini efendileri yapıyordu.[25] Bu bir ritüeldi. Dinleri köleliği yasaklıyordu ama buna rağmen köleci bir toplumdular. Sembolik bile olsa, bu kadim bilginin farkında olarak veya olmayarak Saurnalia gününde köleliği kaldırıyorlardı. O gün, kölelerin özgürlük günüydü. Bu, Altın Çağ'a bir öykünmeydi.

Altın Çağ'ın Hint mitolojisindeki karşılığı ise Satya Yuga'ydı. Bu ifadenin anlamı 'Gerçeğin Çağı'dır. Satya Yuga'da köleler, hükümetler veya krallar yoktur. Kral-

[25] John F. Miller, "Roman Festivals," The Oxford Encyclopedia of Ancient Greece and Rome (Oxford University Press, 2010), s. 172

lık, göklere aittir. Hint destanı Mahabarata'ya göre Altın Çağ'da "zengin fakir ayrımı olmaz ve kimseye kölelik yaptırılmaz."[26]

Hindu metinlerine göre[27] Altın Çağ'ın temsili, dört ayak üzerinde duran bir boğadır. Devleti ayakta tutan kuvvetler yozlaştıkça boğanın ayaklarından biri havaya kalkar. Hintlilere göre son çağ, yani içinde bulunduğumuz "Kali Yuga (Ahlaksızlık Çağı)" tek ayak üstünde duran bir boğa ile temsil edilir. Anlaşılmaktadır ki gücü temsil eden boğanın dört ayağı, fizikteki dört temel kuvvetin, doğadaki dört elementin, hatta belki de mahşerin dört altılısının diğer bir sembolik uyarlamasıdır. Bu sembolizm, ileri medeniyetlerdeki, ideal devletin işleyişi anlayışında karşımıza çıkan dört kuvvete (yasama, yürütme, yargı, medya[28]) yapılan bir gönderme olabilir mi? Devlet mekanizmasındaki temel kuvvetler birleştikçe, yozlaşma ve baskı ortamının ortaya çıktığını tarih bize defalarca kez ispatlamış-

---

[26] Donald A. MacKenzie, Indian Myth and Legend, The Gresham Publishing Co., 2014

[27] Mahabharata, Santi Parva, Bölüm 227, Sri Kisari Mohan Ganguli Tercümesi, Digireads.Com Publishing

[28] Medya sadece nispeten ileri medeniyetlerde, devlet işleyişindeki temel kuvvetlere dahil edilir. Diğer kuvvetleri temsil eden kurumlar (yasama, yürütme, yargı) üzerinde bağımsız bir denetim mekanizması olarak çalışır. İdeal bir düzende yasama, yürütme, yargı ve medyadan oluşan dört kuvvet, birbirinden bağımsız olmalıdır. Bunları temsil eden kurumların hiç birinin, bir diğerine karşı hiyerarşik üstünlüğü olmamalıdır. Bürokratik hiyerarşi, sadece bu kurumların kendi içlerindeki işleyiş mekanizmalarında olabilir. Burada bahsedilen, kurumlar içindeki hiyerarşi, kölelik sistemindekinden farklı bir özelliğe sahiptir. Bu farkı ilerleyen bölümlerde inceleyeceğiz.

Kali Yuga Çağı'nı sembolize eden bir çalışma.

tır. Kuvvetler tek ele toplandığı zaman ise diktatörlük, yani kölelik ortamının en şiddetli hali ortaya çıkar.

Görüyoruz ki tarih boyunca tüm toplumlar, kendi inanç sistemlerinin merkezinde, insanın insana hükümdar olmasını reddeden ve köleliğin yerine özgürlük kavramını koyan bir fikri muhafaza etmişler. Ve bilinçsizce, bu fikri "din" adı altında tabu haline getirerek, gerçeğin ne olduğunu sorgulamaktan kaçınmışlar. İnsanın özgürleşmesi için önce zihnin özgürleşmesi gerekir. Yargılamayan zihin zincirlidir. Bir kişi, olayları veya fikirleri yargılayıp, haklı bulduktan sonra kabul ederse, ancak o zaman farkındalık vuku bulur. Diğer türlüsü dogmaları meydana getirir.

"Kafirlik[29]" kavramı, müşriklerin bir özelliği olarak Kur'an'da tanımlanmıştır. Kafirler, zannedildiği gibi dinsizler değildir. Kur'an'daki Kafirun Suresi'ne göre, tam tersine, kafirlerin dini vardır fakat buna rağmen Tanrı'dan başkalarına kölelik yapılmasını ısrarla savunurlar. Onlar hem müşrik hem de dincidir.

Kur'an'da "mülk", yani "devlet" kavramı defalarca kez geçer. Melik olarak anılan kişi ise, mülkü idare eden kral veya devlet başkanıdır. Mülk ayetlerinde Tanrı'nın Krallığına dikkat çekilir.

---

[29] Kafirliğin kelime anlamı gerçeği gizlemektir. Sansür, karalama ve gerçeği olduğundan farklı gösterme gibi kavramlar, "küfr" (kafirlik) kelimesinin tanımına dahildir.

"…Allah sizin rabbinizdir. Mülk yalnız onundur. Ondan başka hiçbir ilah yoktur. O halde nasıl oluyor da döndürülüyorsunuz?" *(Zümer 6)*

"…Mülk yalnızca O'nundur. Allah'ı bırakıp da kendisine yalvardıklarınız, bir çekirdek zarına bile melik olamazlar." *(Fatır Suresi, 13)*

"O, göklerin ve yeryüzünün mülkü[30] kendisine ait olandır. Çocuk edinmemiştir. Mülkünde hiçbir ortağı da yoktur…" *(Furkan Suresi, 2)*

İşte o gün mülk Allah'ındır. O, insanların arasında hükmünü verir. *(Hac Suresi, 56)*

"Hamd, çocuk edinmeyen, mülkte ortağı olmayan, zilletten kurtaracak bir yardımcıya ihtiyacı bulunmayan Allah'a mahsustur" de ve O'nu büyüklükle ile yücelt. *(İsra Suresi, 111)*

De ki: "Ey mülkün sahibi olan Allah'ım! Sen mülkü dilediğine verirsin. Dilediğinden de mülkü çeker alırsın…" *(Al-i İmran Suresi, 26)*

---

[30] Bu ayete hem gökyüzündeki krallıktan, yani Cennet'ten, hem de yeryüzü krallığından bahsettiği görülmektedir.

"…Sura üflendiği gün de mülk onundur…"
(Enam Suresi, 73)

O gün onlar ortaya çıkarlar. Onların hiçbir şeyi Allah'a gizli kalmaz. Bugün mülk kimindir? Tek olan, her şeyi kudret ve hâkimiyeti altında tutan Allah'ındır. (Mü'min Suresi, 16)

"Göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır…"
(Şura Suresi, 49)

O, kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayan Allah'tır. O, mülkün gerçek sahibi, kutsal, barış ve esenliğin kaynağı, güvenlik veren, gözetip koruyan, aziz, cebbar, eşsiz büyüklüğü olan Allah'tır. Allah, onların ortak koştuklarından uzaktır."
(Haşr Suresi, 23)

"Göklerdeki ve yerdeki her şey, mülkün sahibi, mukaddes, mutlak güç sahibi, hüküm ve hikmet sahibi olan Allah'ı tespih eder." *(Cuma Suresi, 1)*

"Göklerdeki ve yerdeki her şey Allah'ı tespih eder. mülk yalnızca O'nundur…" *(Teğabun Suresi, 1)*

"Orada, görünce nimetler ve büyük bir mülk görürsün." *(İnsan Suresi, 20)*

Kur'an'da hem gökyüzünde kurulu olan hem de yeryüzünde kurulması istenen devletten **"mülk"** denilerek bahsedilir. Gökyüzündeki Cennet'ten bahsedilirken, özellikle **"göğün mülkü"** olarak ayrı ifade edilir. Orada şirk, yani ortak koşma yoktur. Şirk yeryüzündedir ve Kur'an'nın başından sonuna kadar, değiştirilmesini istediği şey budur. Dünya'da kurulacak Cennet'in, göğün Cenneti'nin bir şubesi gibi çalışması istenmektedir. Allah'nın mülkünde, Allah'tan başka kimse melik olmamalıdır. Talut, Davut ve Süleyman'ın krallıklarını bu bağlamda ele almıştık. Onların nasıl ve neden kral olduklarından bahsetmiştik. İbraniler, Tanrının krallığına ihanet edip kendileri için insan krallar istemiş ve Tanrı'ya karşı günah işlemişlerdi…

"Peygamberleri onlara, 'Allah size Tâlût'u melik seçti' dedi. Onlar, "O bizim üzerimize nasıl melik olabilir? Biz mülke ondan daha lâyığız. Ona zenginlik de verilmemiştir" dediler. Peygamberleri şöyle dedi: "Şüphesiz Allah onu sizin üzerinize seçti, onun bilgisini ve cüssesini artırdı." Allah mülkünü dilediğine verir…" *(Bakara Suresi, 247)*

"Biz Davud'un mülkünü güçlendirdik…"
(Sad Suresi, 20)

"Süleyman, 'Ey Rabbim! Beni affet! Bana verdiğin mülkü, benden sonra kimseye verme! Şüphesiz sen affedicisin!' dedi." *(Sad Suresi, 35)*

Eski Ahit'in Hakimler, I. Samuel ve I. Krallar bölümlerinde sadece Tanrı'nın kral olabileceğinin aktarıldığından bahsetmiştik. Ayrıca Eski Ahit'in Yaremya bölümü, bap 46:18, 48:15 ve 51:57'de de Tanrı "kral" olarak anılır.

Tevrat'ın Mısır'dan Çıkış bölümü, 19:6'da Tanrı'nın Krallığı "Kahinler Krallığı" olarak anılır ki bu bahsedilen dönem, daha önce incelediğimiz Hakimler Dönemi'dir. Çünkü Hakimler aynı zamanda "Kahinler" olarak da anılır. Tevrat'ın aynı bölümünde, Tanrı, Kahinler Krallığını "benim krallığım" diyerek anar: **"…Siz benim için kâhinler krallığı, kutsal ulus olacaksınız…"**

Tevrat'ın Mısır'dan Çıkış bölümünü, 15:18'de ise **"Rab sonsuza dek hükümdarlık edecek."** denir.

Eski Ahit'in Mezmur (Zebur) bölümü, 47. Bap, 7-8'de ise Tanrı'nın krallığından şöyle bahsedilir: **"Tanrı bütün yeryüzünün kralıdır. Tanrı bütün milletlere hükümdarlık eder…"**

Zebur 145. Bap, 12-12'de ise; **"(Sadık kulların) Krallığının zaferini anlatacaklar, iktidarını konuşacaklar. İnsanoğulları senin krallığının zaferini ve görkemini bilsin diye."** denilir.

Eski Ahit'in Daniel bölümü, Bap 2:44'te ise Tanrı'nın krallığının yeryüzünde mutlaka kurulacağına dair bir vaad bulunur:

"Ve o kralların günlerinde, göklerin Rabbi sonsuza dek sürecek bir krallık kuracak ve onun hâkimiyeti başka bir kavme bırakılmayacak; ancak bu krallıkların hepsini o yıkıp bitirecek ve kendisi ebediyen duracak."

Yine Daniel bölümünü, Bap 7:18'de bu krallığın hiç yıkılmayacağı söylenir: **"Yüceler yücesinin azizleri, krallığa ulaşacak ve onu sonsuza dek sürdürecekler."**

Eski Ahit'in Yeşaya bölümü, bap 32:1'de **"İşte kral doğrulukla krallık yapacak, önderler adaletle yönetecek."** denilir ve devamında, 33:22'de **"Kralımız Rab'dir, bizi O kurtaracak."** diye eklenir.

Yeni Ahit'te ise Tanrı'nın krallığından onlarca kez bahsedilir ve onun göklerde olduğu gibi yeryüzünde de kurulacağından bahsedilir. Bu krallıkla ilgili İncillerde anlatılanlar, hep benzetmeler şeklinde anlatılmıştır. Bunlara birkaç örnek şöyledir:

> "İsa onlara başka bir benzetme anlattı: "Göklerin Egemenliği, bir kadının üç ölçek una karıştırdığı mayaya benzer. Sonunda bütün hamur kabarır." İsa bütün bunları halka benzetmelerle anlattı. Benzetme kullanmadan onlara hiçbir şey anlatmazdı." *(Matta İncili: 13:33-34)*

Daha önce Tanrı'nın Krallığı'nın, ağaca dönüşerek bahçedeki diğer bütün bitkilerden daha büyük olan bir tohum benzetmesiyle İncil'de geçtiğini söylemiştik. Burada ise hamuru kabartan bir maya benzetmesi yapılmaktadır. Aşağıda aktaracağımız örnek ise çok daha dikkat çekicidir:

> "İsa söz alıp onlara yine benzetmelerle şöyle seslendi: 'Göklerin Krallığı, oğlu için düğün şöleni hazırlayan bir krala benzer. Kral[31] şölene davet ettiklerini çağırmak üzere kölelerini gönderdi, ama davetliler gelmek istemedi. Kral yine başka kölelerini gönderirken onlara dedi ki, 'davetlilere şunu söyleyin: Bakın, ben ziyafetimi hazırladım. Sığırlarım, besili hayvanlarım kesildi. Her şey hazır, buyurun şölene!' Ama davetliler aldırmadılar. Biri tarlasına, biri ticaretine gitti. Öbürleri de kralın kölelerini yakalayıp hırpaladılar ve öldürdüler. Kral öfkelendi. Ordularını gönderip o katilleri yok etti, kentlerini ateşe verdi. Sonra kölelerine şöyle dedi:

---

[31] Buradaki benzetmede kastedilen kralın, Tanrı olduğu açıktır. Köleleri ise onun elçileri, davetliler de köle sahipleridir. Onları çağırdığı düğün Tanrının krallığının yeryüzünde kuruluşudur.

'Düğün şöleni hazır, ama çağırdıklarım buna layık değilmiş. Gidin yol kavşaklarına, kimi bulursanız düğüne çağırın.' Böylece köleler yollara döküldü, iyi kötü kimi buldularsa, hepsini topladılar. Düğün yeri konuklarla doldu. *(Matta İncili, 22:1-10)*

"Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan krallığı miras alın!" *(Matta, 25:34)*

"İsa, Tanrı'nın Krallığı'nı duyurup müjdeliyordu... İsa şu benzetmeyi anlattı: 'Ekincinin biri tohum ekmeye çıktı. Ektiği tohumlardan kimi yol kenarına düştü, ayak altında çiğnenip gökteki kuşlara yem oldu. Kimi kayalık yere düştü, filizlenince susuzluktan kuruyup gitti. Kimi, dikenler arasına düştü. Filizlerle birlikte büyüyen dikenler, filizleri boğdu. Kimi ise iyi toprağa düştü, büyüyünce yüz kat ürün verdi." *(Luka İncili, 8:1, 8:5-8)*[32]

"İsa çevresine göz gezdirdikten sonra öğrencilerine, 'Varlıklı kişilerin[33] Tanrı'nın Krallığına girmesi çok zor olacak!' dedi." *(Markos İncili, 10:23)*

---

[32] Aynı ifadeler Markos İncili, 4:1-8'de ve Matta İncili 13:3-8'de de geçer.

[33] Buradaki "varlıklı kişiler" ifadesini "köle sahipleri" şeklinde yorumlamamız da mümkündür. Çünkü Tanrı'nın Krallığı'nda kimse fakir değildir. Köleliğin reddedildiği bir sisteme en zor entegre olacak kişiler köle sahipleridir.

“Sonra İsa şöyle dedi: ‘Tanrı’nın Krallığı, toprağa tohum saçan adama benzer. Gece olur, uyur; gündüz olur, kalkar. Kendisi nasıl olduğunu bilmez ama tohum filizlenir, gelişir. Toprak kendiliğinden ürün verir. Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir. Ürün olgunlaşınca, adam hemen orağı vurur. Çünkü biçme vakti gelmiştir.”[34] (Markos İncili, 4:26-29)

“Krallığın gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de olsun.” (Matta İncili, 6:10)

Tanrı’nın Krallığı’nın dünya üzerinde bir gün kurulacağı, Kur’an’da da kesin bir dille vaad edilir. O gün ise “din günü (yevmiddin)” olarak tanımlanır. Arapça “yevm” kelimesi “gün” anlamına geldiği gibi “dönem”, “çağ”, “devir” anlamlarına da gelir.

---

[34] İncil’de geçen bu “olgunlaşıp başak veren filiz” benzetmesi ilginçtir çünkü Kur’an’da, Fetih Suresi’nde, Müslümanların İncil’de bahsedilen özelliklerine dikkat çekilerek, benzer ifadeler kullanılır: “(Müslümanların) İncil’deki nitelikleri, filizini çıkarıp güçlendirmiş ve kalınlaşıp gövdesi üzerine dikilerek ekincileri sevindiren bitki gibidir.” (Fetih suresi, 29. ayet)

"Din gününün ne olduğunu idrak edebilir misin? Sonra din gününün ne olduğunu idrak edebilir misin? O gün kimse kimseye bir şey için melik[35] (kral) değildir. Emir sadece Allah'ındır."[36] (İnfitar Suresi 17-19)

"Din gününün malikidir." (Fatiha, 4)

"De ki: Sığınırım, insanların rabbine, insanların melikine…" (Nas suresi, 1-3)

"Onlar mallarında belirli bir hak bulunanlardır; isteyenler ve mahrum olanlar için. Onlar din gününü tasdik eder." (Mearic suresi, 24-26)

---

[35] Ayette din gününün ne olduğu iki kere arka arkaya sorularak, bu kavrama vurguyla dikkat çekiliyor. Ardından gelen ayetin (Fecr, 19) Arapça metninde "melik" kelimesi geçmektedir ancak, meallerde güç yetirmek şeklinde çevrilir.

[36] Yukarıda aktardığımız ayetlerin öncesinde (Fecr Suresi'nin, 15. Ayetinde), din günü, kötülerin Cehim denilen bir şeye yaslanacağı söyleniyor. Cehim kelimesinin kesin anlamı bilinmemekle beraber, Cehennem'in yedi katından biri olduğu tahmin edilmektedir. Meal ve tefsirlerde, kötülerin din gününde Cehim'e gireceği yorumlanır fakat bu ayette "girmek" (dehale) fiili yerine "yaslanmak" (yesale) fiili kullanılmıştır. Din gününü inkâr edenler, din gününde Cehim'e girmiyor; ona yaslanıyorlar, yani eşiğinde duruyorlar şeklinde anlaşılıyor. Eğer din gününü, ahirete ait bir kavram olarak kabul etsek bile, Furkan Suresi'nin 2. Ayetinde geçen "göklerin ve yerin mülkü" ifadesinden de anlaşıldığı gibi göksel krallığın minyatür bir versiyonu olan dünyadaki krallığa ait bir kavram olarak da anlayabiliriz.

"Gerçek melik olan Allah yücedir…"
(Ta-ha suresi, 114)

"Onlar Sıddıklar makamında, muktedir olan melikin indindedir." (Kamer suresi, 55)

Andolsun ki biz, Tevrat'tan sonra Zebur'da da yazdık: Şüphe yok ki yeryüzüne, salih kullarım varis olacak." (Enbiya suresi, 105)

Buraya kadar dini metinlerde Tanrı'nın Krallığı ile ilgili anlatımlara bazı örnekler verdik. Belki bunlara dair yaptığımız yorumlar arasında hatalı veya eksik olanlar da vardır, bilemeyiz. Ama binlerce yıl öncesinden günümüze ulaşan bütün bu kayıtlarla ilgili şüphe götürmeyen sonuç şudur ki, hepsi, gökteki Cennet'te olduğu gibi Tanrı'nın yeryüzünde de bir krallığı olması fikrinden bahsediyor. Ve yeryüzündeki bu sistemde kralların, efendilerin ve kölelerin olmaması gerektiğini söylüyor. Kitab-ı Mukaddes'te[37] birçok kez krallar için çoban benzetmesi yapılır. Onların yönettiği insanlar da koyundur. Yani bu durumda, krallar tarafından yönetilen kişilerin "hayvanlar" gibi olduğu sonucu doğar.

---

[37] Kitab-ı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit'in bir kitapta toplanmış halidir. Eski Ahit'in ilk beş bölümü Tevrat'tır, geri kalanı diğer İbrani metinlerinden oluşur. Zebur (Mezmurlar) da Eski Ahit'in içindedir. Yeni Ahit ise dört İncil ve diğer Hıristiyan metinlerinden oluşur.

Bu bağlamda Kur'an'da da çarpıcı bir ifade karşımıza çıkar: "Bizi güt (raina)' demeyin, 'bize bak' deyin."[38] Arapça'da "davarlar, koyunlar, sürü, güdülen hayvanlar" gibi anlamlara gelen "reaya" kelimesi, bu ayette kullanılan "rai", yani "gütmek" fiilinden gelir. Bu durumda, eğer güdülmek (rai olmak) isterseniz, sürü (reaya) olmuş olursunuz. Türk Dil Kurumunun sözlüğünde ise "reaya" kelimesi için "bir hükümdarın yönetimi altındaki halk" tanımı yapılmıştır. (Yorumsuz!)

Evet, ayette "raina" demenin yanlış olduğu anlatılırken, "bize bak (unzurna)" denilmesi gerektiği söyleniyor. "Unzurna" ifadesindeki fiil "nazar", yani "bakmak" fiilidir. Osmanlı zamanında, devlet bakanlıklarına "nezaret" deniyordu. Devlet bakanlarına ise "nazır" deniyordu; yani "nazar eden" (bakan) kişi. Arapçada, bugün devlet bakanları için "vezir" kelimesi kullanılır. Osmanlı'da başbakana da "vezir-i azam" deniyordu. Bunların hepsi, ayette geçen kelimeden türetilmiştir. İlgili ayette, çok açık şekilde devletin yürütme erkine dikkat çekildiği görülmektedir.

İngilizcede devlet bakanı için kullanılan kelime "minister"dir. İngilizce sözlüklerdeki, "minister" kelimesinin anlamı için; "attend" (bir işe bakmak), "take care" (ilgi gösterip bakmak), "serve" (hizmet etmek) fiillerini yerine getiren kişi olarak açıklanır. Latincesi "ministre"dir. Avrupa dillerine de aynı şekilde geç-

---

[38] Bakara, 104

miştir. Orta Çağ'da papazların, yardımcılarına "ministre" deniyordur. Onlar din hizmeti adı altındaki işlere bakıyordu. Protestan kilisesinde ise papazın bizatihi kendisine "ministre" (bakan) deniyordu. Yürütme erkini ifade eden kelimenin, Batı kültüründe de benzer şekilde evrildiğini görüyoruz.

Bir insan, onurlu ve özgür bir şekilde yaşamak varken, neden yönetilmek istesin ki! Daha önce de dikkat çektiğimiz gibi; hem felsefi, hem de ahlaki olarak, bir devletin varlık sebebi yönetmek/hükmetmek değil, hizmet etmektir. O yüzden incelediğimiz metinlerin hükümetler, hükümdarlar veya krallar fikrini reddetmesinin temelinde, evrensel bir etik değerler mekanizmasının işlediğini analiz edebiliriz.

Peki içinde yaşadığımız küresel kölelik sisteminin alternatifi olabilecek sistem nedir? Bunu alternatifini ortaya koymadan önce, sistemin, hepimizi nasıl köleleştirdiğine bir bakalım…

KÖLE NASIL YARATILIR

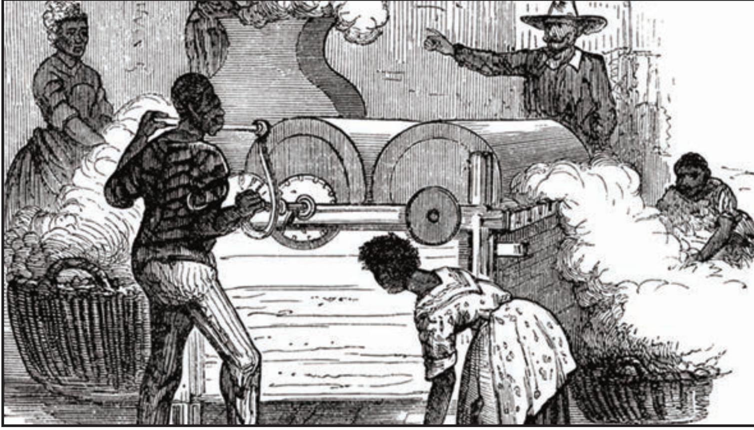

KÖLE NASIL YARATILIR

Modernizmin en büyük başarılarından biri, kölelerin boynundaki zincirleri görünmez kılması ve kendilerini özgür sanmalarını sağlamasıdır…

Dünya üzerindeki milyonlarca canlı türü arasında, üretim yapmadan hayatta kalamayacak tek tür insandır. En ilkel şekilde yaşayan avcı toplumlar bile avlanmak için mızrak veya soğuktan korunmak için kıyafet gibi ürünleri üretmek zorundadır. Bu yüzden insanın olduğu her yerde ekonomi de vardır. İnsan zihnini köleleştiren siyasi ideolojiler, ekonomi modelleri üzerinden kurgulanır. Örneğin, Kapitalizm'de üretim, sermaye (kapital) üzerinden kurgulanır. Bu durumda sermayeyi elinde bulunduranlar (bankerler) **efendi**; **diğerleri** de köleler olur.

Komünizmde ise üretim komün (kapalı toplum, yani üretim veya tüketim için bir araya toplanmış ki-

şiler) üzerine kurgulanır. Bu durumda o toplumu organize edenler (bürokratik elitler) efendilerdir; geri kalanı da köleler olur. Köleler fabrikalarda veya işçi kamplarında çalışmak zorundadır. Mal edinme, yani özel mülkiyet[39] hakları bile yoktur.

Feodalizmde, üretim araziler ve hayvancılık üzerine kurgulanır. Bu durumda arazi ve hayvan sahibi aşiret reisleri efendilerdir; diğer köylüler ise onların tarlalarında çalışan köleler olurlar.

Örnekler çoğaltılabilir fakat bütün bu örneklerdeki ortak nokta, gücün temerküz etmesi, yani belli merkezlerde toplanmasıdır. Güç ne kadar çok tekelleşirse, kölelik sistemi o kadar baskıcı ve şiddetli olur.

---

[39] Daha önce "mülk" kavramının Kur'an'daki kullanımıyla ilgili örnekler vermiştik. "M-l-k" kökünden gelen "mülk" kelimesini ayetlerde "devlet" anlamında kullanılır; fakat "milk" olarak okunursa "mal" anlamındadır. Türkçe'ye her ikisi de (mal ve devlet) "mülk" olarak geçmiştir. Ama Arapçada "mülk" ve "milk" ayrıdır.

Gücün en belirgin şekilde karşımıza çıkışını, devletin aşırı yetkileri olarak görüyoruz. Tarih bize bunu defalarca kez ispatlamıştır. Kralınız ne kadar yetki sahibiyse, o kadar diktatör olur ve siz de o kadar çok köle olursunuz.

Krallar ve hükümetleri, kölelik hizmetini genelde vergi olarak alırlar. Efendilerinize ödediğiniz para, sizin emeğinizi ve zamanınızı, yani özgürlüğünüzü temsil eder. Çünkü o parayı kazanmak için bunları zaten harcamışsınızdır. Devlete zorunlu vergi vermek sizi devletin kölesi yapar.

Burada "vergi almayan bir devlet, nasıl işleyecek?" sorusu akla gelebilir ama bu konuya ileriki sayfalarda değineceğiz; şimdilik, vergisiz devlet modellerinin, şu

anda bile dünyada bazı örnekleri olduğunu ve hatta bu örneklerin, dünyanın en zengin ülkelerinden birkaçı olduğunu söyleyelim ve kaldığımız yerden devam edelim.

Günümüz dünyasında tarihin en ağır kölelik sitemi yaşanıyor. Üstelik insanların neredeyse tamamı köle olduğunun farkında bile değil. Mevcut küresel para sistemi, toplumları, aynı anda hem devletlerin hem de bankaların kölesi yapıyor. Bankalarla hiçbir ilişkisi olmayan bir kişi bile farkında olmadan bankerlerin kölesi oluyor.

Nasıl mı?

GÖRÜNMEZ ZİNCİRLER

Sürekli hayatımızın içinde olan "para", aslında para değildir. Sadece biz öyle sanıyoruz. 1971 yılından beri Dünya'da para kullanılmıyor.[40] Onun yerine *fiat* para sistemi denilen, -halbuki parayla hiçbir ilgisi ol-

---

[40] 1971 yılında A.B.D.'de, Richard Nixon döneminde alınan bir kararla, *fiat* para sistemine geçildi. Buna göre, basılan paralar artık altın veya gümüş gibi değer ifade eden madenleri temsil etmeyecek; onun yerine Amerikan Hükümetinin iradesini temsil edecekti. Yani keyfi olarak, istenilen miktarda basılabilecekti. Nixon Shock denilen bu olay, bütün dünya piyasalarını etkiledi ve artık günümüzde dünyanın tamamında kullanılan para, hükümetlerin iradesine dayalı kağıt parçaları oldu. Ama küresel para sisteminin yozlaşması daha eskilere dayanıyordu. Bu konuya da değineceğiz.

mayan- değersiz kağıt parçalarının dolaşımda olduğu bir düzene geçildi. Latince bir kelime olan **"fiat"**, "olsun" anlamına gelir. Birileri "para olsun" der ve kağıt parçaları sihirli bir şekilde "paraya" dönüşür. Yani anlayacağınız, bütün sistem bir illüzyondan ibarettir. Gerçekte, ortada para yoktur. Buna Türkçe'de "itibarî para sistemi" denir. İradeye dayalı olan bu "para" sisteminde, cebinizdeki kağıt parçaları manipüle edilmeye müsaittir ve edilir. Yani değeri sürekli dalgalanır. Böylece siz farkında bile olmadan, varlıklarınız elinizden akıp gider.

Para, gerçekte harika bir buluştur. İnsan hayatına çok şey katar. Onunla, sattığınız varlıklarınızın değerini depolayabilirsiniz. Mesela, ürettiğiniz 100 kilo sütü cebinizde taşıyamazsınız veya ileride kullanmak için 1 yıl bekletemezsiniz ama onu paraya çevirip istediğiniz zamana kadar cebinizde taşıyabilirsiniz.

Ama parayla sadece varlıklarınızı değil, harcadığınız zamanın ve emeğin değerini de depolayabilirsiniz. Yani para, özgürlüğünüzü cebinizde taşımanızı sağlayan bir araçtır. Bu bakımdan para, özgürlüğünüzün depolandığı yerdir. Onu sizden zorla (vergi olarak) veya sistemsel aldatmacalarla (kur dalgalanmaları, enflasyon, faiz, vs.) elinizden alan kişiler, sizden özgürlüğünüzü almış olur. Böylece hükümetler ve küresel finans elitleri, sizin efendiniz, siz de onların kölesi olursunuz. Sürekli çalışırsınız fakat hak ettiğiniz birikimi asla yapamazsınız. Kazandıklarınız belki sadece hayatta kalmanız için yeterlidir. Belki bir eviniz bile yoktur. Bütün kazandığınız, özgürlüğünüz, gö-

rünmez kanallardan akıp gider. Fakat siz sistemin kölesi olduğunuzun farkında bile olmazsınız.

Uykuda kalmanız için sistem size hep umut vadeder, sizi oyalayacak basit eğlenceler sunar. Bu öyle bir sistemdir ki, insanları sadece görünür veya gizli efendilerinin kölesi yapmakla kalmaz; sistemin varlığını sürdürmesi için çalışan gönüllü birer nefer yapar. Çirkini güzel, güzeli çirkin gösterir. Sisteme, tabulara, beyin uyuşturan ideoloji ve inançlara karşı gelenleri hain ilan edip taşlaması için motive eder. Beyni uyuşmuş köleler, açlıktan ağızları bile koksa, kendilerinden gasp ettikleriyle saltanat süren diktatörlerini alkışlarlar.

Onlar, itaat etmeyi reddeden özgür zihinlere karşı kıskanç ve tahammülsüzdür. Onların da kendileri gibi köle kalmasını isterler. Sistemin kurgulayıcıları bunu iyi bildikleri için, bu psikolojik mekanizmaları kullanırlar.

Küresel kölelik sistemine karşı bir alternatif kurgulamak için, önce mevcut sistemin mekanizmalarının nasıl işlediğini bilmek, yani onu tanımak gerekir. Öyleyse gelin tanıyalım…

Dünyadaki yıllık toplam mal ve hizmet üretiminin, yani reel üretimin değeri 60 trilyon dolarken, menkul kıymetler olarak işlem gören kağıtların toplam değeri yaklaşık 1.2 katrilyon dolardır.[41] Yani gerçek üretimin değerinin 20 katı. Öyleyse aradaki 800 trilyon dolarlık fark -ki bu bir balondur ve sonunda patlayacaktır- nereden gelmişti? Ve kimler tarafından kontrol edilmektedir?

Bu örnek bile tek başına, küresel finans sisteminde bir şeylerin, korkunç bir şekilde yanlış olduğunun net göstergesidir.

---

[41] AOL Media, Peter Cohan imzalı makale, 9 Haziran 2010

Şimdi konuyu sıfırdan ele alalım…

Paranın icadından önce takas yapılıyordu. Ama bu zor bir yöntemdi. Çünkü takasta her iki tarafın da bir diğerinin malını talep etmesi gerekiyordu.

Diyelim ki:

A kişisinin koyunu var ve eşekle takas etmek istiyor.

B Kişisinin buğdayı var ve koyunla takas etmek istiyor.

C kişisinin eşeği var ve buğdayla takas etmek istiyor.

Bu durumda, bunlar arasından herhangi ikisi, bir araya gelerek asla takas yapamıyorlardı. Çünkü birisi diğerinin malını istiyor ama diğeri onun malını istemiyor. Ancak üçü tesadüfen bir araya gelirse ve üçlü bir anlaşma yaparlarsa mallar el değiştirebiliyordu. Ayrıca, her zaman takas edilecek malların değeri eşit de olmuyordu ve para üstü vermek gibi bir şansları da yoktu.

Altın ve gümüş parçaları, tarihin birçok döneminde ticarette takas ya da değişim için kullanıldı. Çünkü bunların kıymetli maden olarak takı gibi kullanımları da olduğu için değerleri vardı ve takas için de bir "ara birim" görevi görüyordu. Ama yine de altın ve gümüş parçaları tam anlamıyla para değildi. Çünkü bu parçaların standart bir ağırlığı yoktu. Kayıtlı tarihin bize söylediğine göre, M.Ö. 7. yüzyılda, Lidyalılar pa-

Lidyalıların bastığı ilk paralardan örnekler.

rayı icat etti. Lildalılar, altın ve gümüş parçalarını bir araya getirip erittiler ve kalıplardan geçirerek standart bir hale getirdiler. Altın ve gümüş artık paraya dönüşmüştü ve ticaret ivme kazanmaya başlamıştı.

O zamandan sonra binlerce yıl para olarak altın ve gümüş kullanıldı. 19. Yüzyılda endüstri devrimi ile Avrupa'da ticaret hacmi çok büyümüştü. Altın ve gümüş paralar yüksek miktarları bulunca hem dolaşımı hem de nakliyesi zor olabiliyordu; ayrıca bu işlemler güvenlik riskleri de taşıyordu. Bunu için bankalar kendilerine teslim edilen altın ve gümüşe karşılık, yazılı kağıtlar veriyorlardı. Bu kağıtlar istenildiği zaman tekrar altın ve gümüşe dönüştürülebiliyordu. İşte bunlar ilk kağıt paraydı ve böylece ticarette kağıt para kullanımı başlamış oluyordu.

1913 yılına gelindiğinde Amerikan Merkez Bankası olarak bildiğimiz FED kuruldu ve şu an kullandığımız ***fiat*** para sisteminin tohumları ekilmeye başlandı.

O yıla kadar ABD'de gelir vergisi diye bir şey yoktu. FED'in kuruluşuyla birlikte gelir vergisi yasası çıkarıldı ve bankalarla hükümetlerin, köleler üzerindeki gizli ve dolaylı ortaklığı kurulmaya başlandı.

FED'in kuruluşundan önce Amerikan doları altını temsil ediyordu. Yani dolar, bir altın çekiydi. FED'in kuruluşundan sonra, bu yeni para sisteminin ilk zamanlarında, basılan paranın, hazinenin elindeki altına oranı %100 olması gerekirken, altın oranı yasayla %40'a düşürüldü. Yani hazinede 100 birim altın varsa,

sanki 160 birim altın varmış gibi dolar basılabiliyordu. İlerleyen süreçte bu oran sıfıra indirilecek ve FED çılgınca para basacaktı. Böylece yaratılan enflasyonla, halkın eriyen alım gücü sihirli bir şekilde sistemi kurgulayanların eline geçecekti.

1944 yılında ABD'nin New Hampshire eyaletinde, kölelik tarihinin en önemli olaylarından biri yaşandı. II Dünya Savaşı müttefiki olan 44 ülkenin temsilcilerinin katılımıyla bir toplantı yapıldı ve **Bretten Woods** Anlaşması denilen bir metin imzalandı. Buna göre; bütün katılımcı ülkelerin döviz rezerv birimi dolar olacaktı. Doların kuru da **"1 ons (31,1 gram) altın = 35 Dolar"** olarak sabit kabul edilecekti. Böylece ABD, dünyaya dolaylı yoldan dolar ihraç etmeye başladı. Dünya ülkeleri, hazinelerindeki dövizlerini dolar ola-

Bretten Wııds anlaşmasının yapıldığı salon.

rak stokluyorlardı. Yani %40 oranda altına dayalı, %60 oranda ABD'nin iradesine dayalı olarak basılan bir para birimini.

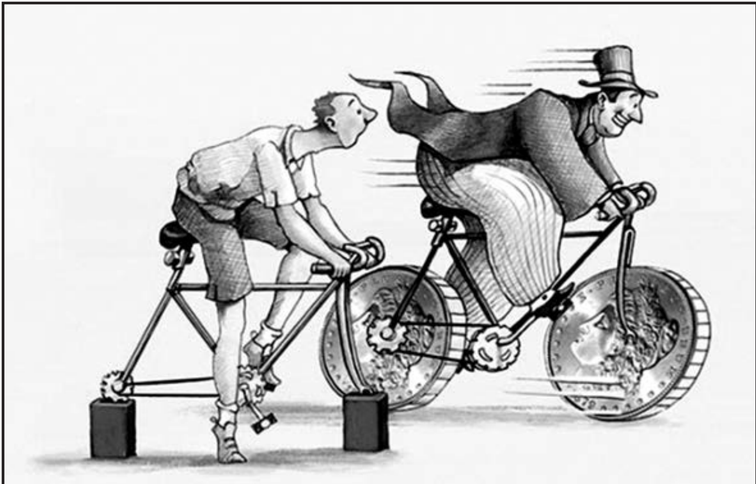
1971'de ise ABD başkanı Richard Nixon idaresinde, doların altınla bağı tamamen koparıldı. Artık dolar %100 oranında ABD'nin iradesine dayalı basılan bir kağıt oldu. Bretten Woods anlaşması feshedildi ama sistem fiili olarak uygulanmaya devam etti. Bugün hala, neredeyse bütün dünya ülkeleri, döviz rezervlerini dolar olarak tutuyor. Ve bütün ülkeler ABD gibi *fiat* para basıyor. Ekonomileri daraldıkça piyasaya, krediyle borçlandırma yoluyla para sürüyorlar. Böylece enflasyon denilen durum ortaya çıkıyor ve halkların elindeki para eriyip gidiyor.

Örneğin; bir ekonomide, dolaşımda 20 lira varsa ve o ekonomin toplam varlığı 10 kilo buğdaysa, buğdayın kilosu 2 liradır. Bu ekonominin üretim kapasi-

tesi artmadığı halde, siz 20 lira daha basıp piyasaya sürerseniz buğdayın kilosu 4 lira olur. Artık o ekonomide 20+20=40 lira olmasına rağmen, ekonomi büyümemiştir; hala 10 kiloluk buğday değerindedir. Cebinde 2 lirası olan kişinin parası, yarı yarıya düşer; o parayla bir kilo buğday alabiliyorken artık sadece yarım kilo alabilir.

Bu yüzden merkez bankaları, ekonomideki üretim artarsa, piyasaları dengelemek için para basar. Ama sadece ekonomi büyüdüğünde değil, bunu piyasaları hareketlendirmek için de yaparlar. Çünkü güvensizlik ortamı oluştuğunda insanlar para harcamak istemez ve piyasalar durgunlaşır. Fakat üretim artmadığı halde piyasaya iradi olarak sürülen fazladan her para, sizin cebininizden görünmez bir el tarafından çalınmış özgürlüğünüzü temsil eder. Ve bu dengesizlik, günümüzde devasa boyutlardadır.

2008'deki küresel ekonomik kriz, dünyada bütün kralların çıplak olduğunu gösteren bir örnekti. ABD'de FED'in pervasızca piyasaya dağıttığı krediler, -ki bunların çoğunu mortgage kredileri oluşturuyordu- borç kağıtları olarak dünya borsalarında satılıyordu. Yanlış okumadınız: **"borç"** satılıyordu.

Bu kağıtlar, dünya piyasalarında üzerlerine kâr konularak elden ele geziyordu. Zaten olmayan bir paranın alacağını temsil eden kağıtların sözde değeri daha da şişmişti. Ve sonunda devasa bir balon oluştu. Bu kağıtlara harcanan paranın geri dönmeyeceği anlaşılınca, işler çoktan çığrından çıkmıştı ve balon patladı. Durumu kurtaralım derken daha fazla para bastılar. ABD, o güne kadar, tarihi boyunca bastığı paranın (800 trilyon doların) beş katı fazla parayı (4 katrilyon dolar) 2008 krizinden sonra birkaç yıl içinde bastı. Ama bu, aslında hiçbir şeyi düzeltmedi; yaptıkları şey, patlayan

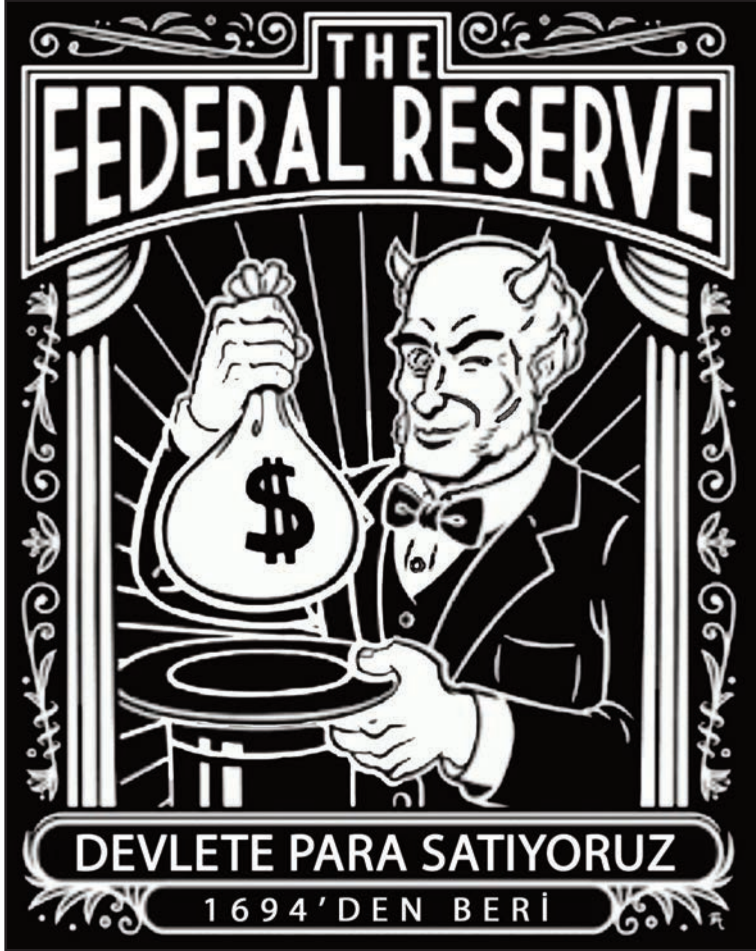

balona, çaktırmadan yama yapıp, içine daha fazla üflemek oldu. Ve şu an hala karşılıksız para basmaya devam ediyor. Üstelik bu işi diğer büyük ekonomiler de yapıyor.

Evrende hiçbir şey yoktan var olmaz veya vardan yok olmaz; dönüşür, bir halden diğer bir hale geçer. Bu, ekonomilerde de böyledir. Ekonomik krizler, hiper enflasyon, kur hareketleri ve bunun gibiler yüzünden kaybettiğiniz paranız/özgürlüğünüz başkalarının eline geçer. 2 liranız olduğu halde, 10 kilo buğdayın 1 kilosu sizinken, önce yarım kilo, sonra 100 gram, en sonunda 1 gram sizindir. Dünyadaki para sisteminde şu an yaşanan budur.

FED'in işleyişi bugün dünyadaki herkesin hayatını yakından ilgilendiriyor. O yüzden bu mekanizmayı anlamamız gerek.

Bu kuruluş, Amerikan devletine ait olmayan özel bir kuruluştur. Para basması için devlet FED'e tahvil verir. Tahvil ve bono, devletlerin borçlanma kağıtlarıdır. FED de bunun karşılığında tahvil miktarı kadar para basar ve dolaşıma sokar. Bunun yolu halka faizle verilen kredilerden geçer. İnsanların sırtına faizli borç yükü olarak binen hayali para, gerçeğe dönüşür.

Çünkü artık bankaya ve dolaylı yoldan devlete çalışan ve değer üreten köleler vardır. Devlet ve banka, elinde gerçek para varmış gibi yaparak çalıştırdığı kölelerden beslenir. Yaptıkları iş sadece onların çalışmalarını kurnazca organize etmekten ibarettir.

Bir çoğumuz, "FED'in faiz artırımı yüzünden, doların değerinin arttığını" televizyonda duymuştur. Sebebini merak ettiniz mi hiç? Aslında dolar artmaz, sizin paranızın değeri çalınır.

Şöyle izah edelim:

Devletler, tasarruflarının bir kısmını bono olarak hazinelerinde saklar. Bonoların, devletlerin borçlanma senetleri olduğunu söylemiştik. Diyelim ki bir ülkenin hazinesinde 1 milyar dolarlık bono var. Yani ABD ona bir sene sonra bu parayı ödemeyi taahhüt ediyor. O esnada ABD'deki faiz oranı %2. FED faizi %3'e çıkarırsa, bu sefer piyasaya sürdüğü yeni bonolar daha değerli görülecek (ama aslında değeri değişmeyecek çünkü hala aynı para birimini temsil eden bonolardır) ve eski bono kağıtlarının piyasa değeri düşecek. Böylece %2'lik faiz döneminde 1 milyar dolar bonoyu hazinesine koyan ülke, kayba uğrayacak. Bu sefer kendi birikiminin değeri düşecek ve kendi para birimi dolar karşısında erimiş olacak. FED'in faiz artırımında dolar kurunun artmasının sebebi budur. Aslında dolar artmaz, sizin "paranızın" değeri düşer; daha doğrusu, bir yerden başka bir yere gider.

İşte sistem bunun gibi akıl dışı mekanizmaları kullanarak çalışır.

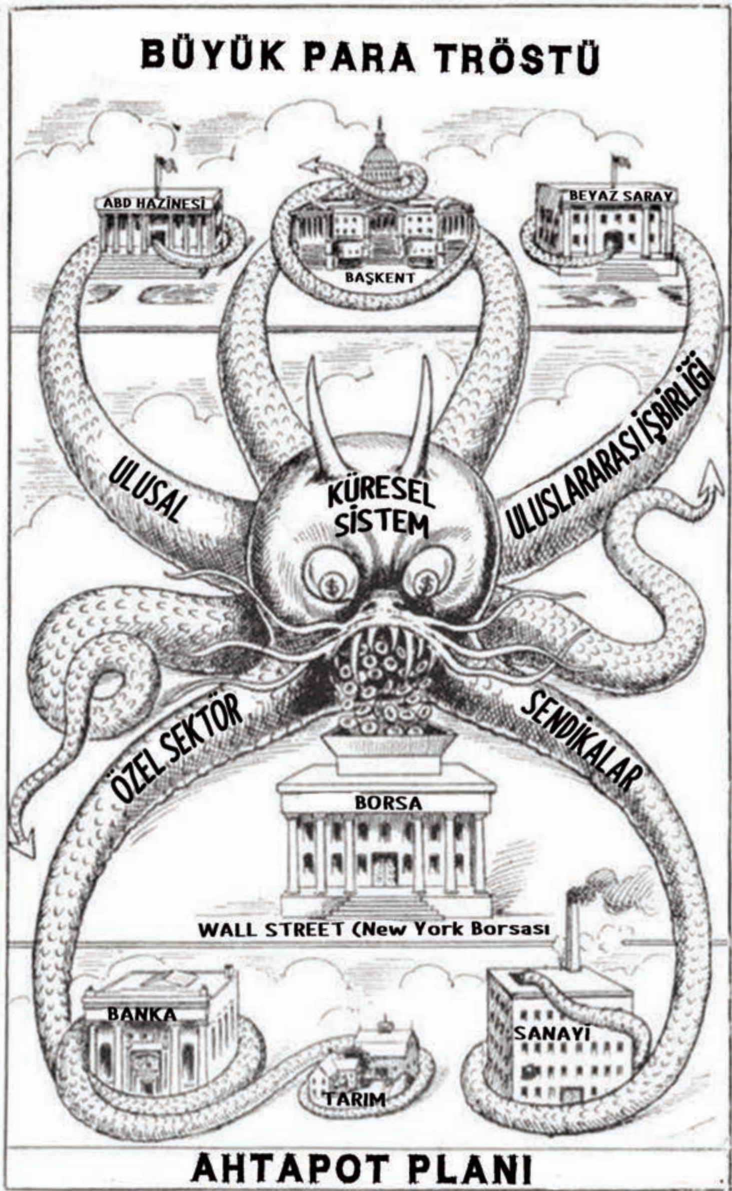
Fiat para sistemi, kölelerin boynundaki görünmez zincirlerdir. Bağlı oldukları zinciri göremeyenler, kendilerini serbest sanır. Bağlı olduğunuz zincir ne kadar uzunsa, ancak o kadar uzağa gidebilirsiniz. Diğer bir değişle ne kadar paranız varsa o kadar özgür olursunuz.

Son yüzyılda, tarihte hiç olmadığı kadar büyük bir canavara dönüşen ve dünya halklarını esir alan, küresel gölgeler krallığının işleyiş mekanizmasından bahsettik. Kölelik sistemi binlerce yıldır, devam ediyor ama daha önce hiç bu seferki kadar büyük olmamıştı. Onun bu büyüklüğü, aynı zamanda en zayıf noktası. Açgözlülüğü onu o kadar şişirdi ki, patlama noktasına getirdi. Artık gereken şey, sadece kralların çıplak olduğunu kitlelerin görmesi...

Az önce bahsettiğimiz finans balonu yakın bir zamanda, belki birkaç yıl içinde patlayacak ve dünya, insanlık tarihinin hiç görmediği kadar büyük bir ekonomik çöküş yaşayacak.

Fiat para sistemini tarihte deneyen bütün ekonomiler, kaçınılmaz bir şekilde hiper enflasyon yaşayarak çökmüştür. 11. Yüzyılda, Çin'de Yuan hanedanlığında; 12. Yüzyılda, İngiltere'de; 18. Yüzyıllarda, Fransa'da…

Bugünkü sistem de miadını doldurdu ve hiper enflasyona doğru koşar adım ilerliyor. Nitekim hiçbir hükümet, sonsuza dek karşılıksız para basamaz, çünkü çalışan insanların alım gücü veya kölelik derecesi, kritik sınırın, yani hayatta kalma sınırının altına

BÜYÜK PARA TRÖSTÜ
ABD HAZİNESİ
BAŞKENT
BEYAZ SARAY
ULUSAL
KÜRESEL SİSTEM
ULUSLARARASI İŞBİRLİĞİ
ÖZEL SEKTÖR
SENDİKALAR
BORSA
WALL STREET (New York Borsası
BANKA
TARIM
SANAYİ
AHTAPOT PLANI

düştüğü zaman sistem kaçınılmaz olarak çöker; kaos meydana gelir.

Daha önceki *fiat* para sistemi deneyimlerinin hepsi yereldi. Ancak şimdiki dünya çapında ve özellikle doların ortak döviz rezerv birimi olması yüzünden çarkları iç içe geçmiş küresel bir sistem. Üstelik üflenen balon akıl almaz bir derecede büyük. Patladığı zaman bütün dünya bunun şokuyla birlikte büyük bir buhran yaşayacak. Ekonomi uzmanları, bu krizin nasıl ve ne boyutta gerçekleşeceğini, artık geri dönüşün olma-dığını, kitaplarında rakamlar ve formüller vererek is-patlıyorlar. Mevcut ekonomi modeli çöktüğünde, dünyada yeni bir model uygulanmaya başlanacak ve bu, büyük ihtimalle **"enformasyonizm"** olacak. Yani artık üretim, sermaye (kapital) üzerine değil, bilgi (en-formasyon) üzerine kurgulanacak. Teknoloji çağında bilgi teknolojilerini yönetenler, üretimi organize ede-cek.

Küresel krizin patladığı o gün gelip, bütün kralların çırılçıplak olduğu görüldüğünde, dünya köleleri için bir özgürlük şansı doğacak. Eğer bu şansı kullanamazlarsa, bu sefer yeni efendiler bilgiyi elinde bulunduranlar olacak, diğerleri de muhtemelen çiplenmiş köleler…

KÖLELİK ÇARKININ DİŞLİLERİ

Köle yaratmanın en etkili yolunun insanları borçlandırmak olduğundan bahsetmiştik. Borcun sürekli olmasını sağlamak için bankalar bunu faiz adı altında uygular, devletler ise çeşitli vergiler adı altında sürdürür. Hem Yahudiler, hem Hıristiyanlar, hem de Müslümanlar için faiz yasaklı bir kavramdır. Kur'an'da faiz diye tercüme edilen kelime **"riba"**dır ve aslında sadece faizi değil, her türlü haksız alacağı kapsayan bir terimdir. Tarihte, *fiat* para sisteminin olmadığı dönemlerde insanlar faizli borçlarla köleleştiriliyordu.

Hz. İsa'nın yaşadığı dönemde, Kudüs'teki Süleyman Mabedi'nin avlusunda, faizle borç veren din adamlarının tezgâhları vardı. İncil'de anlatılan bir hikayeye göre[42] İsa Kudüs'e girdiğinde ilk işi Mabed'e gidip oradaki faizci simsarların tezgahlarını devirmek ve onları kovmak olmuştu. Böylece Yahudi din adamları Hz. İsa'yı yok etmek için yollar aramaya başladılar. Tıpkı Kureyş müşriklerinin faizin yasak olduğunu söyleyerek kölelik sistemine çomak sokan Hz. Muhammed'i öldürmek istemeleri gibi.

"Tezgâh" ile **"bank"** aynı anlamdadır. Banka kelimesinin kökeni buraya dayanır. Yunanca'da bankaya "trapeza" denir. Çünkü trapeza, tezgâh anlamına

[42] Markos, 11:15

gelir. Türkçe'de de bazen "banko" olarak kullanılan bu kelime ile parklarda üzerinde oturduğumuz banklar da aynı köktendir. Hz. İsa, faizle insanları köleleştirenlerin, simsarların tezgâhlarını veya diğer bir değişle bankalarını devirirken, bunu kölelik sisteminin haksızlığına karşı bir tavır olarak yapıyordu.

İncil'de, Markos 11:15'de anlatılan, Hz. İsa'nın faizcilerin tezgahlarını devirdiği anın resmedildiği bir çalışma.

Faiz, kölelik sisteminin çarklarındaki dişlilerdir. Kur'an'da ise "riba" ifadesiyle karşımıza çıkan bu kavram, faizinden başka, finans piyasalarında türev ürünler olarak işlem gören ve halkın zenginliğini (özgürlüğünü) finansçılara dolaylı yoldan aktaran bono, tahvil ve kredi alacaklarının satışından elde edilen gelirleri de kapsıyordu. Çünkü havadan gelen haksız para manasındaydı.

DİSTOPYA: DERİN UYKU

İnsan, doğası gereği açgözlü ve hükmetmeye meraklı bir yaratıktır. Kur'an'da, Adem'in Cennet'ten kovuluşunda bile, Şeytan'ın ona devlet başkanlığı vadettiği anlatılır:

> "Böylece şeytan ona vesvese verdi. Dedi ki: 'Ey Adem! Sana sonsuzluk ağacını ve ebedi bir mülkü göstereyim mi?" *(Taha, 120)*

Mülkün Kur'an'da "devlet" anlamında kullanıldığını görmüştük. Burada ağaç ifadesi de dikkat çekicidir. Arapça metinde "ağaç" için kullanılan "şecera" kelimesi, belki saltanat edilecek bir "nesle" de gönderme yapıyor olabilir. Şecera kelimesinin bir diğer anlamı da "soy" veya "nesil"dir. Ayrıca sembol biliminde ağaç, devleti temsil eder.

Bu düşünceyi destekleyen diğer bir ayet ise şöyledir:

"(Şeytan) dedi ki: "Rabbiniz sadece iki melek olursunuz veya (orada) ebedi kalanlardan olursunuz, diye bu ağaçtan sizin ikinizi menetti." *(Araf, 20)*

Bu ayette dikkat çekici olan "melek" kelimesidir. Arapçada "melik" ve "melek" kelimelerinin yazılışı aynıdır. "E" veya "İ" harfi farkı, hareke denilen işaretlerle belirtilir. Kur'an'ın orijinal metninde hareke yoktur. Okumayı kolaylaştırsın diye Kur'an nüshalarına sonradan eklenmiştir. Araplar, yazıda hareke kullanmazlar, çünkü dili bildikleri için hangi kelimenin, hangi sesli harfle okunacağını bilirler. Harekeler, Arap olmayanlar için tasarlanmış bir sistemdir. Bu bakımdan Şeytan'ın insana devlet vadetmesini ve **"MLK"** kelimesini bir araya getirince, bağlam içinde ilginç bir durum ortaya çıkar. Burada ifade edilen **"melik"** değil, **"melek"** bile olsa, net olan şudur ki; Taha 120. Ayete göre, Şeytan Adem'e mülk, yani devlet vadetmiştir. İnsan, Şeytan'ın bu teklifine aldanınca, ceza olarak Tanrı'nın krallığından kovulmuştur. Böylece "**inin birbirinize düşman olarak**" dendi ve Göklerin Krallığı'ndan kovuldular. Güç mücadelesinin olduğu yerde düşmanlık ve savaşlar hep olacaktır. Güç sadece Tanrı'ya ait olduğu takdirde savaşlara gerek kalmaz. Çünkü güç iktidar demektir ve beşeriyetin elinde her zaman kötülük doğurur. Hükümetlerin ve devlet başkanlarının reddedilmesi bu yüzdendir.

İnsanın hükümdarlık arzusu, kendini her yerde gösterir. Yöneticiler, her zaman yönettikleri kitle üzerinde mümkün olduğunca tahakküm sahibi olmak ister. Güçleri ne kadar yetiyorsa, tahakküm etme arzularını o kadar uygu-

George Orwell'in 1984 romanından resmedilen bir sahne.

larlar. Teknolojinin bilimkurgu filmlerini aratmayacak bir hızla ilerlediğini düşünürsek, bilgi çağında tahakküm araçlarının ne kadar etkili hale geleceğini tahmin edebiliriz. Acaba George Orwell'in 1984 romanında resmettiği türden bir distopyaya doğru mu gidiyoruz, yoksa zaten o kâbus ortamının içinde mi yaşıyoruz?

1944 yılında, Bretten Woods'da, 1 ons (31,1 gram) altının 35 dolar olarak belirlendiğinden bahsetmiştik. Bugün ise (Mart 2017), 1 ons altının fiyatı 1235 dolar. Görüldüğü gibi dolardaki değer kaybı 35 kat. Bu durum sadece Amerikalıları değil, kendi para birimlerinin değeri dolar kuruna göre belirlenen tüm dünya ülkelerini ilgilendiriyor. Özetle bu durum dünya insanlarının II. Dünya Savaşı'ndan beri 35 kat daha fakirleştiği veya köleleştiği anlamına gelir. Şimdi şok edici iki örnek vermek istiyorum.

Meşhur ekonomi uzmanı *Mike Maloney*'in **"Hidden Secrets of Money"** belgeselini seyrederken hayretle dinlemiştim. Maloney, oto yedek parça mağazasında çalışan babasının, 1960 yılındaki maaş bordrosunu gösteriyordu. Buna göre, o tarihte gelirleri 8300 dolar civarındaydı. Aynı tarihlerde, yaşadıkları Oregon şehrinde ortalama bir ev fiyatının ise 7600 dolar civarında olduğunu eski ilanlardan

gösteriyordu. Yani 1960'larda, çalışan bir Amerikalı, birkaç aylık geliriyle, ortalama bir ev alabiliyordu.

Ben de kendi yaşadığım ülkede o tarihlerde durum nasıldı diye merak edip araştırdım. Ve Eğitim Sen'in (Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası) 2002 yılında yaptığı bir araştırmaya dayanan şu bilgiye ulaştım:

1965 yılında bir öğretmen, maaşıyla 28 adet Cumhuriyet altını alabiliyormuş[43]. Bugün, yani Mart 2017 itibariyle, bir öğretmen, aylık maaşıyla (3100 tl) sadece 3 tane Cumhuriyet altını alabiliyor. Yani eğer 1965'ten beri, Türk Lirası hiç değer kaybetmeseydi, ortalama bir çalışan, sadece 6-7 aylık maaşıyla, 160-190 bin TL'lik, başını sokabilecek bir ev alabilecekti.

Bu örnek, Maloney'in verdiği örneğin, sağlaması gibiydi. O yıllarda Amerika'nın Türkiye'den daha zengin olduğunu da düşünürsek, bir Amerikalının, kolaylıkla kısa süre içinde bir ev alabilmesine şaşırmayız.

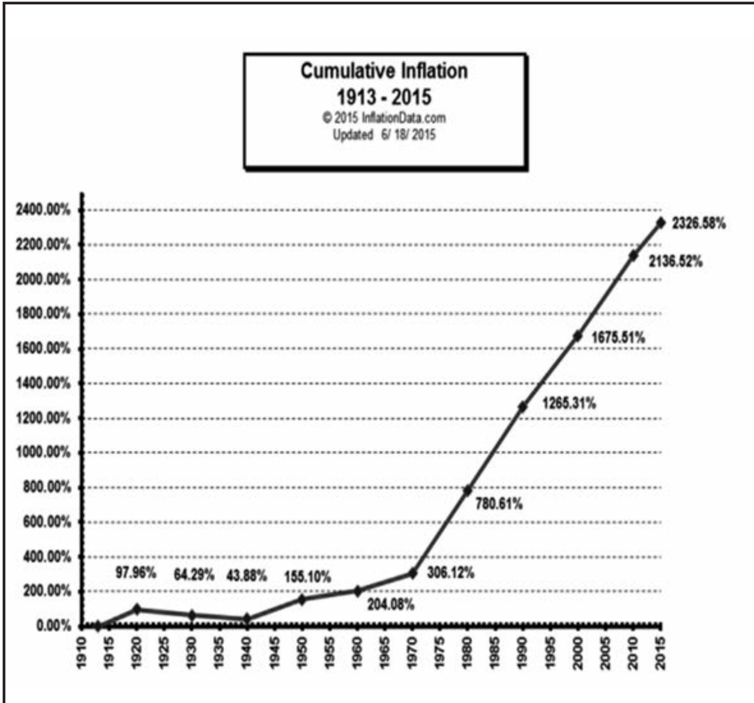
Kölelik şartlarının, zaman içerisinde ne kadar kötüleştiğini hep birlikte görüyoruz. Her insan bir ev sahibi ol-

---

[43] Eğitimsen, Anketlerle Eğitim, 2002. Yayınlanan araştırmaya göre, öğretmen maaşları 1923 yılından itibaren incelenmiştir. Rapordan anlaşıldığına göre, 1923'te, yani Türkiye'nin yıkıcı bir dünya savaşından yeni çıktığı yoksulluklarla dolu kuruluş yıllarında bile bir öğretmen (diğer bir deyişle ortalama bir çalışan), aylık maaşıyla 20 adet Cumhuriyet altını alabilmekteydi. Bugünse sadece 3 adet alabilmektedir. İlgili raporda, yıllara göre verilen rakamlar şöyledir: 1923: 20 adet, 1946: 12 adet, 1960: 18.5 adet, 1965: 28.6 adet, 1975: 9.2 adet (dikkat edilirse 1971'deki Nixon Shock'tan sonra ani bir düşüş başlıyor), 1980: 1.5 adet (Türkiye'de darbe olduğu yıl), 1993: 5.9 adet, 1994: 5.4 adet, 1995: 5.1 adet, 1996: 5.1 adet, 1997: 5.2 adet, 1998: 7 adet, 1999: 6.7 adet, 2000: 6.5 adet, 2001: 3.5 adet (Türkiye'de ekonomik kriz yaşandığı yıl), 2002: 4.5 adet. Bugünse (Mart 2014 itibariyle) sadece 3 adet.

mayı hak eder. Günümüzde bu, imkânsız gibi bir şeydir. Köleliğin olmadığı bir sistemde ise bu çok kolaydır. Çünkü o sistemde kazandığınız değer çok daha yüksek olur. Eğer kölelik sistemi yüzünden evsiz olduğunuz için kira ödemek zorundaysanız, ödediğiniz kira bile sizi sisteme daha fazla köle yapar.

Ağadaki grafikte, son yüzyıl içerisinde, dünya halklarının, varlıklarını ve özgürlüklerini kaybetme hızını somut olarak görebiliriz

Ama burada vurgulamak gereken şudur ki, zengin bir köle olmak bile kötüdür. Mesele, zenginlik/fakirlik meselesi değildir; kölelik/özgürlük meselesidir. Çünkü ne kadar zengin olursanız olun kölelik sisteminin içinde yer alıyorsanız, işin doğası gereği mutlaka şartlarınız kötüleşecektir. Çünkü efendiler, hep daha fazla sömürme eğilimindedir. Bu durum insanın yapısından kaynaklanır. Sömürünün artırılması süreci hep zamana yayılır. Çünkü şok etkisinin, sisteme zarar vereceği bilinir. Burada kurbağa deneyi akla gelir:

Bir kurbağayı, kaynar suyun içine attığınız zaman, kurbağa hemen sıçrayıp oradan kaçar. Ama onu, tencerenin içine koyup, suyu yavaş yavaş kaynatırsanız, kurbağa hareketsiz kalır ve sonunda haşlanır. Biz kölelere yapılan da tam olarak budur.

Tarihi süreç içerisinde şartların nereden nereye geldiğine kısaca göz atmış olduk. Bundan 50 yıl önceki şartlarda yaşadığınızı ve birden bire, asgari ücretin 1777 TL. olduğu (üstelik ondan da vergi kesildiği için 1400 tl'ye düştüğü) günümüz şartlarına geldiğinizi bir düşünsenize. Herhalde çok büyük halk ayaklanması olurdu ve hiçbir şekilde insanlar bu şartlara razı edilip sakinleştirilemezdi.

Şu anda dünya kölelerinin durumu, tencerenin içinde suyu ısıtılan kurbağanınki gibidir. Öyle ki su kaynamak üzere ve kimse farkında değil. Bu, derin bir ölüm uykusunu akla getiriyor. Tarihin en büyük ekonomik krizi yaklaşıyor ve insanlar birikimlerini kaybetmek üzereler.

Bu felaketi izleyecek sürecin çok sancılı geçeceğini kestirmek hiç de zor değil. Fakat o zaman geldiğinde insan krallar/efendiler reddedilerek yeni ve adil bir dünya devleti kurulabilirse, her şey çok daha güzel olabilir.

VERGİSİZ DEVLET

VERGİSİZ DEVLET

Vergi, devletlerin vatandaşlarından zorla aldığı haraçtır. Bazı ülkelerde vergi ödememek hapse atılma sebebidir. Diğerlerinde ise zaten zorla tahsil edilir. Örneğin ABD'de gelir vergisini ödemeyenler hapse atılıyor. Ama orada FED'in kurulduğu 1913 yılından önce, Gelir Vergisi diye bir şey yoktu. O tarihten sonra %1-7 arası gelir vergisi uygulanmaya başlandı. Bugün ise bu oran %39'a kadar yükseldi.

Bugün dünyada 11 ülke, halkından gelir vergisi almıyor. Ve bunlar, dünyanın en zengin ülkeleri arasında:

Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman, Kuveyt, Bahreyn, Suudi Arabistan, Bermuda, Bahama Adaları, Cayman Adaları, Monaco, Hong Kong.[44]

---

[44] "11 countries that don't have income tax", 19 May 2016, The Telegraph.

Bu ülkelerde sağlık ve sosyal güvenlik hizmetlerine karşılık vergiler uygulanıyor. Fakat Cayman Adaları'nda sosyal güvenlik vergileri bile yok. Vergi sadece ithalatçılara uyguluyorlar.

Peki bunu nasıl yapıyorlar?

Burada devlet işletmeleri devreye giriyor. Çünkü bu ülkelerin petrol, doğal gaz ve turizm gelirleri yüksek…

Bir devletin, vatandaşına verdiği bazı kamu hizmetlerinin (sağlık sigortası, emeklilik, ulaşım, vs.) karşılığında bir ücret alması anlaşılabilir. Fakat bunu yaparken, serbest piyasa ekonomisinin koşullarını vatandaşına uygulayamaz. Yani bu hizmetleri istediği gibi yüksek fiyattan satamaz. Ayrıca hiçbir mal veya hizmeti zorla kimseye satma hakkına da sahip değildir. Ayrıca bir devlet hiçbir sektörü kendi tekelinde tutamaz, özel sektörün önünü kesemez. Devletin tekelinde olabilecek alanlar sadece, kuvvetler ayrılığı ilkesi dâhilinde; yasama, yürütme ve yargıdır. Artı bir kuvvet olarak, medya ise devletten bağımsızdır; medya kurumları özel sektörde olmalıdır.

Belki bu söyleyeceğim size imkânsız gibi gelebilir ama eğer bir gün dünyanın bütün halkları anlaşır ve başında kral olmayan ortak bir devlet kurarlarsa, dünyanın doğal kaynakları, bu devletin işletme maliyetlerini ve toplumların refahını rahatlıkla karşılayabilecek düzeydedir.

Bununla birlikte vatandaşlar, isterlerse devlete

sunak sunabilirler yani bağışta bulunabilirler. Fakat bu durum tamamen gönüllülük esasına dayanmalıdır. Devletin esas görevi adaleti sağlamaktır. Ana devlete bağlı çalışan yerel mülki kurumlar, adalet hizmeti konusunda dünya devletine bağlı çalışır. Fakat kurumların yürütmesine dair yönetmelik ve tüzükleri, kendi bölgesel şartlarına göre, toplumsal mütabakatla düzenler. Ayrıca bu yerel kurumlar eğitim ve belediye hizmetleri sağlar. Bu hizmetlerin maliyeti asgari düzeyde devlet gelirlerinden tedarik edilir. Bunun üstünde harcama yapmak ve daha fazla gelişmek isteyen beldeler, kendi yerel kamu işletmelerini kurabilirler. Ayrıca ekstra hizmetler için maliyetler, o belde halkının adadığı sunaklar, -ki bunlar altın, gümüş, gıda malzemesi, vs.'dir- ile sağlanır. Bir belde halkı ne kadar birlik ve ilericilik anlayışına sahipse, o kadar gelişir. Yerel idarelerde karar alma mekanizmaları seçim ve halk oylamaları ile yürütülür. Bir beldedeki yasama ve yürütmeyi temsil eden kurumların idarecileri, oranın halkı tarafından seçilir.

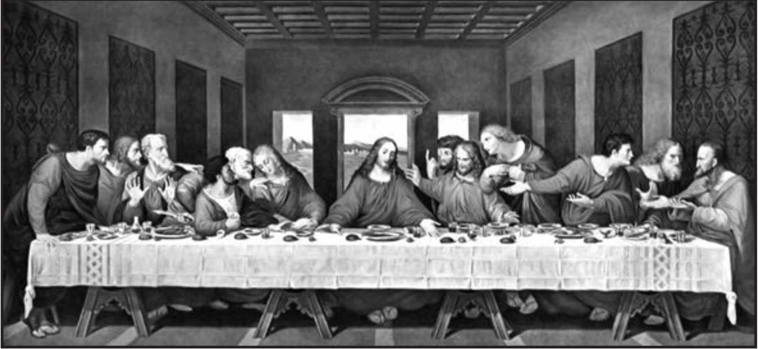
Sonuç olarak maliyetler devlet işletmelerinden, gönüllü olarak verilmiş sunaklardan ve birazdan açıklayacağımız **"Güzel Karat"** sisteminden sağlanır.

Eski Ahit'te, Yeni Ahit'te ve Kur'an'da değinilen, Tanrı'nın evine verilen sunaklar meselesi bu bağlamda dikkat çekicidir. Tanrı'nın Evi tüm ulusların temsil edildiği bir meclisi ifade eder ve sunaklar insanlar içindir. Ticari devlet işletmelerinin bir model olarak karşımıza çıkışı ise, bir peygamber olan Hz. Yusuf'un idareciliğini yaptığı silo işletmelerinin anlatıldığı kıs-

salardadır. Hz. Yusuf'un hikayesi hem Eski Ahit'te hem de Kur'an'da anlatılır. Bu işletmeler, devlet için gelir sağladığı gibi, maddi gücü olmayan ihtiyaç sahiplerinin asgari düzeyde beslenme ihtiyacını da karşılamak konusunda devlet tarafından kullanılır. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi, peygamberlerin kitapları ideal devlet uygulamalarına dair birçok kodlar içerir. Hatta pek çok farklı konudaki uygulamalara dair metotların, bu metinlerde karşılığının olması şaşırtıcı değildir. Fakat ideal devletin en büyük geliri **"Güzel Karat"** diye isimlendirebileceğimiz bir sistemden gelecektir.

Yusuf Peygamber'in 12 kardeşi tarafından kuyuya atılmasını sembolize eden bir çalışma.

Hz. İsa 12 Havari ile birlikte son yemekte.

Hz. Yakup'un (İsrail'in)[45] 12 oğlu vardı. Hz. İsa'nın 12 havarisi vardı. İslam kültüründe ise bunun yansıması Hz. Muhammed'den sonra gelen 12 imam inancıdır. Yani bir yüksek nitelik ve karşısında, ondan bir derece daha altta bulunan 12 niteliğe dair sembolik bir anlatım. Farklı kültürlere ait sembolojilerdeki bu rakamsal paralellik hep dikkatimi çekmişti. Dünyadaki gümüş miktarının, altın miktarından 12 kat daha fazla olduğunu öğrendiğim zaman[46], bu merakım daha da artmıştı. Bu bir tesadüf müydü? Dünya'nın Güneş etrafında bir tur dönmesi esnasında, ayın dünya etrafında 12 tur atması da bu garip rakamsal paralelliğin içine yer buluyordu. Üstelik tarih boyunca, insanlar, altının değerini gümüşün 12 katı olarak biçmişlerdi.

---

[45] İsrail, Hz. Yakub'un, Tevrat'ta ve Kur'an'da anılan lakabıdır.

[46] Ekonomi uzmanı Erkan Öz, "Büyük Finansal Tufan" isimli kitabının 101. Sayfasında, altın ve gümüş oranlarından bahseder. İncelemelerine dayanarak, bu oranın tarih boyunca 12/1 oranında seyrettiğini açıklar. Fakat yozlaşmış *fiat* para sisteminin işlediği günümüz dünyasında, bu oran manipüle edilerek, gümüş fiyatları çok daha aşağılara çekilmiştir. Günümüzde, bu manipülasyonda sayesinde, küresel finans elitleri, ucuz fiyatlarla devasa miktarlarda gümüş stoku yapmaktadır.

Bu bağlamda Güneş'in bir altın paraya, Ay'ın ise gümüş paraya benzediğini şaşırarak izliyoruz. 1 Güneş (veya altın) eşittir 12 Ay (veya Gümüş). Örneğin, Roma İmparatorluğu döneminde kullanılan bir altın sikke, 12 gümüş şekele karşılık geliyordu.

Yukarıda verdiğimiz örneklerdeki Hz. Yakup ve Hz. İsa peygamberler, Güneş ile sembolize edilir. Hz. Yusuf'un rüyası bile bu sembolizme bir gönderme yapar. Çünkü, 11 kardeşi olan Hz. Yusuf (kendisi ile birlikte toplam 12 kardeştirler), babası Hz. Yakub'u rüyasında Güneş olarak görmüştü.

İncil'e göre Hz. İsa'nın 12 havarisinden biri olan Yahuda, arkadaşlarına ihanet etmişti. Tevrat'a ve Kur'an'a göre Hz. Yusuf, kardeşleri tarafından ihanete uğramıştı[47].

Tevrat, İnciller ve Kur'an'da anlatılan bu hikâyeler, bir arada ele alındığında şöyle bir detay ortaya çıktığını görürüz. Bir tarafta 12'nin 1'i dışlanır; diğer tarafta 12'in 1'i, diğerlerini dışlar. Yani sembolik olarak alırsak; bir tarafta artı değerde bir gümüş para, diğer tarafta eksi değerde bir gümüş para görürüz.

Bu sistemi bir ekonomi modeline uygulayınca karşılaşacağınız şey sizleri çok şaşırtacak. Çünkü bunu yaptığımız zaman muhteşem ve şaşırtıcı bir formül ortaya çıkıyor. Bu mucize diye adlandırabileceğimiz formül, modern ekonomi doktrinlerindeki enflasyon, deflasyon, stagflasyon ve devalüasyon gibi temel problemleri tamamen ortadan kaldırıyor.

---

[47] Hz. Yusuf'un abisi Yahuda'nın, diğer kardeşlerine Hz. Yusuf'u öldürüp kuyuya atmayı teklif ettiği Tevrat'ta Tekvin'in 37. bölümünde anlatılır. Diğer kardeşler, bu teklifi fazla zalimce buldukları için sonunda onu öldürmeden kuyuya atmakta karar kılarlar. Yani Hz. Yusuf'a yapılan ihanetin baş aktörü Yahuda'dır. Matta İncil'nin 10. Bölümünde ise Hz. İsa'ya ihanet ettiği söylenen havarinin ismi de Yahuda'dır.

CENNETİN HAZİNESİ: KARAT SİSTEMİ

CENNETİN HAZİNESİ: KARAT SİSTEMİ

Altın ve gümüşle temsil edilen bir ekonomi düşünelim. Piyasada kullanılan para, altına ve gümüşe dayalı olsun. Diyelim ki bu para biriminin adı "Lira" olsun ve alışverişte Lira kullanılabilsin. Liralar, hazinedeki altın ve gümüş miktarınca, kaydi olarak üretilsin. Yani 1 Lira eşittir bir gümüş para, 12 Lira eşittir 1 altın para olsun. Ama devlet, altın ve gümüşleri hazinesine ilk kez kaydederken "artı 10'da 2" oranında yazsın. Yani mesela hazineye adet 10 gümüş para ve 10 adet altın para kaydedilecekse, bunu "10+2 adet gümüş para" (yani 12 lira) ve "10+2 adet altın para" (yani 120 lira) şeklinde kaydetsin.

Bu devlet vatandaşlarına der ki:

"Bana 10 gümüş para getirip, borç olarak hazineye emanet eden kişilere 12 liralık hesap açıyorum. Fakat bunun için üç şartım var:

Birincisi; bu hesap sadece yatırılan gümüş paralar hazinede kaldığı sürece geçerli olacak.

Eğer gümüşlerini geri almak isteyen olursa, sadece verdiği gümüş adedince bunu geri alabilecek. Artı 2 liralık bonustan faydalanamayacak. (Diğer bir deyişle, hesabındaki liranın rakamı kaç ise ondan iki eksiltilerek gümüş paraları geri verilecek çünkü hesap açılırken iki lira fazla kaydedilmişti.)

İkincisi; artı iki liralık bonusun kullanılabilir olması için, anapara olan 10 liranın, hesap sahibi vatandaş tarafından piyasada harcanması gerekiyor. Ne zaman harcama tamamlanırsa, işte o zaman bonus kullanılabilir hale gelmiş oluyor.

Üçüncüsü; devletin verdiği 2 liralık bunusun 1 lirası hesap sahibinin olacak, 1 lirası da devletin hesabına kaydedilecek."

Bu durumda 10 gümüş para yatıran kişi, hesabındaki limiti dolduracak şekilde 10 tur harcama yaptıktan sonra, yatırdığı gümüş para miktarı kadar kârda olacak ve harcamalarına devam ettikçe sürekli kâra geçecek; aynı zamanda devlet hazinesini de kâra geçirecektir. Karşılıklı kâr etme sürekliliğinin sağlanması için, vatandaşlar sürekli harcama yapma eğiliminde olacaktır.

Bir vatandaş, birinci tur harcamayı tamamladıktan

sonra, hesabına yatıracağı parayı, çalışarak piyasadan kazandığı liralar olarak yatıracaktır. Çünkü artık liralar, ticaret yapan vatandaşların hesapları arasında dolaşımdadır. Ama bu liralar vatandaşın hesabına, artık gümüş olarak değil, lira olarak kaydedilecektir. Bu yöntemle tedavüldeki lira, devlet hazinesinde rakamsal bir şişme (enflasyon) yaratmayacak, onun yerine, ticaret yapan vatandaşların hesapları arasında dolaşımda olacaktır.[48]

İsteyen kişi gümüş yerine altın da yatırabilir. Aynı yöntem altına da uygulanır. Ama bu, kimse için zorunlu tutulmaz. Fakat buna rağmen herkes kendi isteğiyle bu sisteme dâhil olmayı tercih edecektir. Ve isteyen kişi, istediği miktarda altın/gümüş borç verebilir; bunlar, aynı oranlarla sisteme dâhil edilir.

Bu sistemde para birimi, altına ve gümüşe, yani reel bir değere dayalı olduğu için enflasyon[49] olmaz. Sistemin küresel çapta uygulanacağından dolayı, farklı döviz birimleri olmayacak ve böylece devalüasyon[50] problemi otomatikman ortadan kalkacaktır. Sistemin kendi dinamikleri sayesinde, vatandaşların sürekli harcama eğiliminde olmasından dolayı slagflasyon[51] riski de ortadan kalkacaktır. Piyasada paranın

---

[48] Bu duruma ekonomi biliminde velosite denir. Örneğin 100 liralık bir ekonomi, kendisinden iki kat fazla dolaşım hızına sahip 50 liralık bir ekonomi ile aynı büyüklüktedir.

[49] Enflasyon: Bir değere karşılık gelmeyen paranın basılmasından dolayı fiyatlardaki artış.

[50] Devalüasyon: Bir para biriminin, diğerleri karşısında değer kaybı.

[51] Stagflasyon: Ekonomik durgunluk.

dolaşım hızı artacağı için istihdam artacak ve böylece deflasyona[52] dayalı işsizlik olmayacaktır.

Gelin şimdi bu sistemin sağlamasını yapalım ve nasıl çalıştığını görelim:

Diyelim ki; beş kişilik bir ekonomi olsun ve her birinin elinde 10 adet gümüş para olsun.

Aşağıdaki tabloda sistemin doğru çalıştığının sağlamasını görebiliriz:

1. TUR

	Yatırılan Gümüş Para Adedi	Kullanılabilecek Tutar (lira)	Hazine Payı (lira)	Verilen Bonus (lira)
A kişisi	10	12	1	1
B kişisi	10	12	1	1
C kişisi	10	12	1	1
D kişisi	10	12	1	1
E kişisi	10	12	1	1
TOPLAM	**50**	**60**	**5**	**5**

Buna göre hazinedeki gümüş para adedi 50; dolaşımdaki para miktarı 50+5+5 yani 60 liradır.

[52] Deflasyon: Ekonominin hacminin, dolaşımdaki paradan daha hızlı büyümesi sebebiyle fiyatlardaki düşüş.

2. TUR

	Hazinedeki Gümüş Para Adedi	Kullanılabilecek Tutar (lira)	Hazine Payı (lira)	Verilen Bonus (lira)
A kişisi	10	12	1	1
B kişisi	10	12	1	1
C kişisi	10	12	1	1
D kişisi	10	12	1	1
E kişisi	10	12	1	1
TOPLAM	**50**	**60**	**5**	**5**

Hazinedeki gümüş para adedinde değişiklik yapılmamıştır. Gümüş para miktarına denk gelecek kadar lira yatırılmıştır. Dolaşımdaki para miktarı hâlâ 50+5+5 yani 60 liradır.

3. TUR

	Hazinedeki Gümüş Para Adedi	Kullanılabilecek Tutar (lira)	Hazine Payı (lira)	Verilen Bonus (lira)
A kişisi	10	12	1	1
B kişisi	10	12	1	1
C kişisi	10	12	1	1
D kişisi	10	12	1	1
E kişisi	10	12	1	1
TOPLAM	**50**	**60**	**5**	**5**

Hazinedeki gümüş para adedinde değişiklik yapılmamıştır. Gümüş para miktarına denk gelecek kadar lira yatırılmıştır. Dolaşımdaki para miktarı hâlâ 50+5+5 yani 60 liradır.

Tur sayısı ne kadar artarsa artsın, sistem değişmeyecek ve dolaşımdaki para miktarı aynı kalacaktır. Fakat sadece hazineye, ekstra gümüş para veya altın para getirilirse bunlar kaydedilecek, aynı prensiple işleyiş devam edecektir. Vatandaşların bonus liraları biriktirmeyeceği gibi, devlet de kendi hesabına geçen bonus liraları biriktiremez, kamu hizmetleri için harcamak zorundadır. Bonus liralar, vatandaşların hesabına nasıl ki koşullu olarak geçiyorsa, devletin hesabına da aynı şekilde koşullu olarak geçer. Aksi takdirde, kaydi para miktarında şişme olur ve sistem çalışmaz.

Sonuç olarak, bu sistemde vatandaşlar devlete eksi faizle borç vermiş olur. Yani devlet borç almış, hem de üstüne para kazanmıştır. Ama bunu yaparken vatandaşına da kazandırmıştır. Bunu mümkün kılan şey, bu sistemle ortaya çıkan velosite (paranın dolaşım hızı / ticaretin canlandırılması) eğilimidir. Yani faizin tam tersi uygulanmıştır.

Kur'an ayetlerinde (Bakara 245 ve Hadid 11)[53], Allah, kullarından borç ister. Bu çok garip görünen bir durumdur. Bu ayetleri okuyan herkes **"nasıl olur da Tanrı, yarattığı varlıklardan borç ister?"** diye sorabilir. Ben de bu ayetleri ilk okuduğumda aynı so-

---

[53] "Kimdir Allah'a güzel bir borç verecek o kimse ki, Allah da o borcu kendisine kat kat ödesin. Allah daraltır ve genişletir. Ancak O'na döndürüleceksiniz." (Bakara, 245) & "Kim Allah'a güzel bir borç verecek ki, Allah da onu kendisine kat kat ödesin. Ona çok değerli bir mükfat da vardır." (Hadid, 11)

ruyu sormuştum. Ama burada bazı ilginç detaylar vardır:

Ayetlerde **"borç"** (karad) derken, özellikle **"güzel"** (hasene) sıfatı ile belirtilir. Dünyada, 24 ayar (katkı yapılmamış) saf altına **"fine gold"**, yani **"güzel altın"** denir. 999 ayar (katkı yapılmamış) saf gümüşe de **"fine silver**", yani **"güzel gümüş"** denir. Altına belli oranlarda bakır katkısı yapılırsa, ayarı değişir. 22 ayar, 18 ayar, 14 ayar olarak kullanılan altın, takı sektöründe kullanılır. 24 ayarlık saf altın ise yatırım sektöründe kullanılır ve **"karat"** olarak tanımlanır. Ayetlerde **"borç"** anlamında kullanılan kelimenin Arapçası da **"karad"** olarak geçer.[54] Acaba bunlar bir tesadüf müdür?

Açıklanan sebeplerle, bu sistemi belki **"güzel** karad sistemi" diye isimlendirebiliriz.

Bu arada, ayetlerdeki ilginçlikler devam ediyor. Hadid (demir) Suresi'nin 10. ayetinde **"Ne oluyor size ki Allah yolunda harcamıyorsunuz?"** diye sorulur ve ardından 11. ayette, Allah borç ister ve misliyle geri ödeyeceğini söyler. Ve hemen ardından, 12. ayette, iman edenlerin, o gün geldiğinde, Cennet'te olacağı söylenir.[55] Sanki Tanrı'nın Krallığı'na bir gönderme yapılıyor gibidir. Ayetlerin numaraları (10, 11, 12) bile ilginçtir.

---

[54] Kredi kelimesi de bu kelimenin (krd) kökünden gelir.

[55] "O gün inanan erkekleri ve inanan kadınları görürsün ki nurları, önlerinde ve sağlarında koşuyor. O gün müjdeniz altlarından ırmaklar akan, içlerinde ebedi kalacağınız cennetlerdir. İşte büyük kurtuluş budur!" (Hadid, 12)

24 ayar altına 1/12 oranında bakır katkısı yapılırsa 22 ayar altın olur. Tarihte altın sikkelerde 22 ayar altın da kullanılmıştır. Altın sikkeyi basan devletler, zayıfladıkça, altının ayarını düşürmüştür. Tarihte, sikkelerin 8 ayara kadar düştüğü dönemlerin olduğu bilinmektedir.

Matta İncil'inin 22. bölümünde de incelediğimiz konuya yorulabilecek bir hikâye anlatılır. Hz. İsa, insanlara Tanrı'nın Krallığından bahsederken, Ferisiler onun yanına gelir. Bunlar, bir Yahudi tarikatıdır ve Hz. İsa'yı tuzağa düşürmek istemektedirler. Yaptıkları plana göre; ona bir soru soracaklar ve sözde onu zor duruma sokacaklardır: **"Kutsal Yasa'ya[56] göre Sezar'a vergi vermeli miyiz?"**

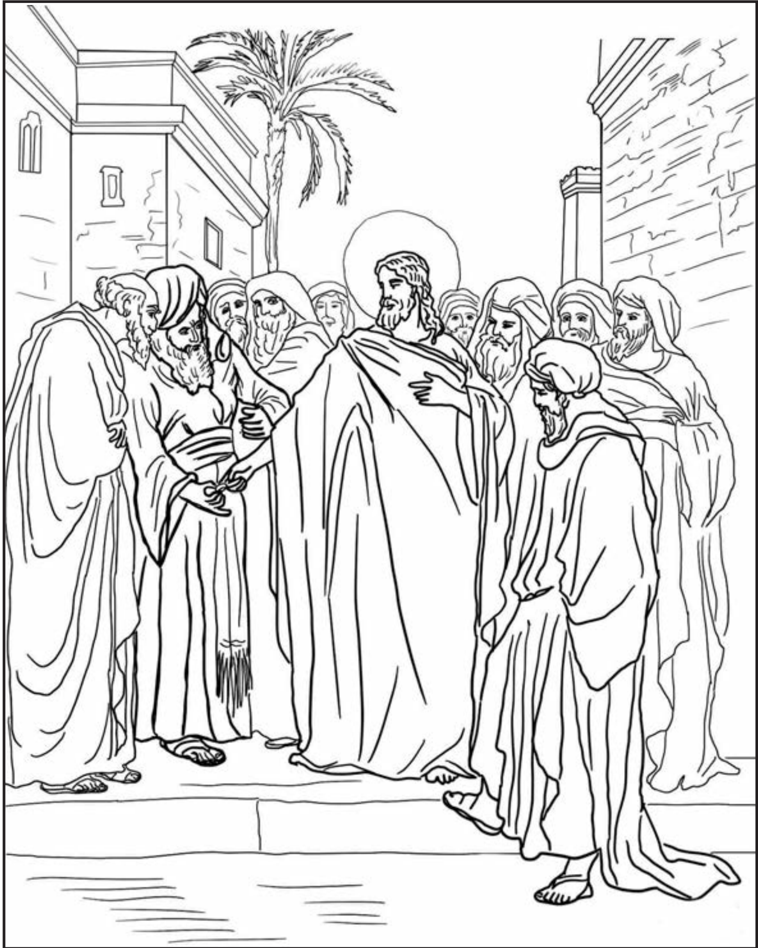
Hz. İsa "hayır" derse, Romalılar onu, halkı isyana teşvik ettiği için tutuklayacaktır. "Evet" derse, onu dinleyen cemaat, Pagan bir devlete vergi verilmesini onayladığı için ondan uzaklaşacaktır. Ferisilerin yaptığı plan budur.

Hz. İsa'ya bu soruyu sorarlar. Aldıkları cevap beklemedikleri türdendir. Hz. İsa, **"Ey ikiyüzlüler! Beni neden deniyorsunuz? Vergi öderken kullandığınız parayı gösterin bana!"** der. Onlar da bir Roma dinarı gösterirler. (Matta İncili, bu paranın hangi madenden

---

[56] Burada "yasa" diye bahsedilen "tora"dır. Yani Tevrat. Arapçada "o" harfi olmadığı için "tora" kelimesi Kur'an'da "tevrah" olarak geçer. Türkçe'deki "töre" kelimesi de aynı köke dayanır; yasa anlamında kullanılır.

yapıldığını söylemez ama Thomas İncil'inin 100. Bölümünde, bunun bir altın para olduğu söylenir.) Sonra Hz. İsa "bu resim, bu yazı kimin?" diye sorar. Onlar da "Sezar'ın" derler. Sonra Hz. İsa, o meşhur cümleyi kurar: **"Öyleyse Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını Tanrı'ya verin!"**

Sezar'ın hakkını Sezar'a, Tanrı'nın hakkını Tanrı'ya verin.

Hz. İsa, çok zeki bir adamdır. Onunla zekâ konusunda boy ölçüşemeyeceklerini görünce, oradan ayrılırlar.

Hz. İsa, 1 altın para (eşittir 12 gümüş para) içerisinde bir payın Tanrı'ya bir payın da o paraya sahip olan kişiye verilmesi gerektiğini ima etmiş olabilir miydi? Kim bilir! Ama hikâye ilginçtir.

ÜTOPYA:
TANRI'NIN KRALLIĞI

ÜTOPYA:
TANRI'NIN KRALLIĞI

Her insanın doğuştan sahip olduğu hakları vardır. Bunların başında gelenler; beslenme, barınma ve güvenliktir. Ve devamında da özgürlük gelir. İlk üçü, insanın hayatta kalabilmesini, dördüncü ise gelişimini sağlar.

- İdeal dünya düzeni olarak tanımlayabileceğimiz bir ütopyada, devlet, işsizlere hayatta kalmasını sağlayacak düzeyde gıda temin eder.
- Maddi gücü yeterli olmayanlar için, için de uyuyabileceği barınaklar temin eder.

Faiz ile çalışan *Fiat Para Sistemi'nin* olmadığı yerde, bu tür hizmetler kolayca finanse edilebilir. Dünya, kaynakları doğru organize edilebilirse, bütün insanlığa zenginlik sağlayabilecek düzeydedir. Daha önce incelediğimiz gibi, bu toplu refahın tarihte örneğine rastlamıyor oluşumuzun tek sebebi, gücün temerküz etmesidir.

İdeal düzende, kişilerin zenginliği eşit olmak zorunda değildir. Kimisi diğerlerinden çok daha zengin

olabilir. Doğru olan; eşit gelir dağılımı değil, adil gelir dağılımıdır. Yukarıda belirttiğimiz beslenme ve barınma konusunda, imkânı olan herkes istediği kadar lüksü tercih edebilir. Devlet kimseye, nasıl ve ne şekilde yaşayacağını dikte edemez.

- Güvenlik hakkı ise zengin fakir ayrımı olmaksızın, herkes için eşittir. Bu, adalet kurumları ve kolluk kuvvetleri tarafından sağlanır.

Yukarıda bahsedilen üç temel insan hakkının, devlet tarafından garantiye alınması, özgürlüğü doğurur.

Çünkü insanlar, kendilerinden daha güçlü olanlar tarafından dayatılan köleliği reddettikleri zaman, aç kalmaktan, açıkta kalmaktan ve haksız cezalara maruz kalmaktan korkarlar. Bu üç temel hak, garanti altında olduğu sürece, kimse istemediği bir şey yapmak zorunda kalmaz. Yaptığı işler, tercihine dayalı olur. İnsanlar, tercihlerinin sonuçlarını hesap ederek, hayatlarıyla ilgili kararlarını verirler. Bu özgürlük anlamına gelir. İnsanlar, çalışarak yüksek bir refah içinde hayatlarını sürdürebilir veya çalışmayarak fakir olmayı tercih edebilir. Ama açlıktan veya soğuktan ölmeyeceğini ve cezai olarak haksızlığa uğramayacağını bilir. Böylece kimse çalıştığı kurumda, kötü muamele ve aşağılanma ile karşılaştığında, kendini buna katlanmak zorunda hissetmez ve rahatça oradan ayrılabilir. Eğer az önce saydığımız psikolojik engeller yüzünden ayrılamıyorsa, bu, onu köle yapar. Bu şartların, üç temel insan hakkının güvence altına alınması suretiyle ortadan kaldırılması ise özgürlüğü getirir. Hem özel, hem de devlet kuruluşlarının içerisinde, işleyişin sürdürülebilmesi için hiyerarşi olmalıdır. Fakat bu hiyerarşi, az önce belirttiğimiz düzenleme yapıldığı takdirde, çalışanların köleliği anlamına gelmeyecektir.

Özgürlükleri besleyen en önemli etken, toplumun refahıdır. Bugün dünya ülkelerinin özgürlükle ilgili istatistiklerine bakıldığı zaman, bir toplumun refah seviyesi ile fikir/ifade özgürlüğünün doğru orantılı olduğu görülür. Yani toplum ne kadar zenginse, o kadar özgür ve ne kadar fakirse, o kadar baskı altındadır. Basın özgürlüğü istatistikleri bu duruma iyi bir örnektir. Güç bir merkezde ne kadar çok temerküz ederse, o merkez, hükmettiği insanlara o kadar çok baskı uygular ve bu baskıdan en çok nasibini alanlar her zaman entelektüeller olur. Çünkü bilim, kültür, sanat ve fikir insanları, toplumun geri kalanını etkileme potansiyeline sahiptir ve güç merkezleri onları kontrol etmek ister.

İdeal bir düzende, bir kişi, istediği dini, inanıp yaşayabilir. Her türlü fikrini özgürce ifade edebilir. Bu fikirler, toplumun kabullerine aykırı veya rahatsız edici düzeyde olsa bile… Hatta bu fikirlerin doğru veya yanlış olması bile önemli değildir. Bunlar, herhangi birine göre "saçmalık" bile olsa, ifade özgürlüğü kapsamındadır.

Hiç kimse, ifade ettiği düşünceleri, iddiaları veya inançları yüzünden cezalandırılamaz. Zihin, özgürlüğün en temel alanıdır. Çünkü özgürlük zihinde başlar (veya biter).

Devletin işleyişi dört temel kuvvet (meleke) üzerine oturmalıdır:

Bunların birincisi yargıdır. Bu kuvveti, adalet kurumları temsil eder. Genel mülkiyete hiçbir beşer sahip olamaz fakat her beşerin özel mülkiyet hakkı vardır. Tüm hak ve özgürlükler, adalet kurumunun teminatı altındadır. Evrensel bir anayasa metnine dayanarak karar alırlar. Bu metin, ulusların mutabakatı ile kabul

edilir. Yüksek yargı, uluslararası üyelerden oluşur; ulusal mahkemelerin, anayasa ile tanımlanmış evrensel hukuka aykırı kararlarını temyiz yetkisine sahiptirler.

İkinci kuvvet yasamadır. Bu kuvveti meclis temsil eder. Yerel ulusal meclisler ve uluslararası bir meclis vardır. Anayasaya tezat oluşturmayacak şekilde, gündelik hayata dair yasaları belirlerler. Yerel meclisler, özerktir; hukuka aykırı olmadığı sürece, kendi bölgelerinde, yürütmenin işleyişini belirlemek için yerel kararlar alabilirler. Mecliste partiler ve dolayısıyla parti vesayeti yoktur; onun yerine toplum temsilcisi kişiler vardır.

Üçüncü kuvvet yürütmedir. Bunu, bakanlar kurulu temsil eder. Uluslararası bir yapı altında yerel ulusal yapılar olarak dallanır.

Bu kuvvetlerin hepsinde adem-i merkeziyet esastır. Yani kararlar yerel olarak alınır. Gücün/yetkilerin, tamamen belli merkezlerde toplanmasına, yani temerküz etmesine izin verilmez. Temerküzden kölelik doğar.

Dördüncü kuvvet ise medyadır. Devletten bağımsızdır. Ama devlet isterse, bunların yanında kendi medya kurumlarını oluşturabilir.

İdeal düzende, kuvvetlerin haricinde sivil toplum kuruluşları önemli bir yer tutar. Bunlar devletten bağımsızdır. Devlet, haksız ve hukuksuz uygulamalara yönelirse, sivil toplum bunun karşısında bir emniyet sigortası gibidir.

Kuvvetleri temsil eden kurumların idarecileri seçimle belirlenir. Liyakat sahibi adaylar, sivil toplum tarafından önerilir. Halk/halklar tarafından oylanır.

SONUÇ

Toplumlara tahakküm edecek hükümet sistemleri var oldukça, o sistem içinde yer alıp insanlara tahakküm etmek peşinde olan insanlar daima var olacaktır. Devlet yöneticileri, toplumların değil, topluma hizmet etmekle sorumlu kurumların yöneticileridir. İnsanlar o idarecileri efendi olarak gördükçe, onlar da bu efendilik vasfını hevesle sahiplenmekte hiç tereddüt etmeyecektir. Nitekim, dünyadaki bütün devlet sistemle- rinde bunun canlı örnekleri karşımızda durur.

Bu kitapta incelediğimiz ilahi metinlerin hepsinin, köleliği ve onun aracı olan faiz sistemini ortadan kaldırmak için tasarlandığını gördük. Hepsindeki ortak mesaj; Tanrı'dan başka kimsenin kral olamayacağıydı. Ondan başka bütün efendiler, dolayısıyla da tüm kölelik sistemleri yasaklanıyordu. Yani "şirk" kavramının yerine "tevhid" kavramı koyuluyordu.

Hz. İsa, İbranilere seslenirken, onlara Tevrat'tan alıntılar yapıyordu. Yeni bir din getirmemişti. Hz. Muhammed'in, kavmine okuduğu Kur'an'ın ayetleri de yeni bir din gelmediğini söylüyordu:

> "Dini dosdoğru tutun ve onda ayrılığa düşmeyin! Diye Nuh'a emrettiğini, sana vahyettiğini, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya emrettiğini size de din kıldı…" (Şura suresi, 13. Ayet)

Tanrı'nın Krallığı fikri, Hz. İsa'nın benzetmesinde olduğu gibi, bir tohumdu. Tanrı'nın vaadinin gerçekleştiği gün, bir ağaca dönüşmek üzere, tarihin derinliklerine ekildi.

Köleleştirilmiş insanların gerçeği gördükleri gün, efendilerine karşı çıkıp, onlara galip gelmeleri kaçınılmazdır. Çünkü kölelerin, sözde efendilere karşı sayı üstünlüğü ezici boyuttadır…

"Veritas vos liberabit!"

(Gerçek seni özgür kılar!)

SON

YAZAR HAKKINDA

Hamza Yardımcıoğlu 1977'de İstanbul'da doğdu. Anadolu Üniversitesi'nde iktisat eğitimi aldı. Dinler tarihi ve astronomi üzerine araştırmalar yürüttü. Bu konularda beş kitap ve birçok makale yazdı. İngilizce'den Türkçe'ye üç kitap çevirdi. Yerli ve yabancı birçok medya kuruluşunda editör, metin yazarı, yapımcı ve sunucu olarak görev aldı. Hazırladığı ve yapımına katkıda bulunduğu belgeseller ve televizyon programları *Discovery Channel, National Geographic, Al Jazeera, Tvnet, Cine5, Es Tv, TRT* gibi birçok Televizyon kanalında izleyiciye ulaştı. Yardımcıoğlu aynı zamanda bir yamaç paraşütü pilotu ve müzisyendir. Blues/Rock müzik alanında vokalist ve gitarist olarak eserleri bulunmaktadır. Televizyonda yapımcılığına ve yazarlığa devam etmektedir.